

NEGRESCOLOR PÀGINES 14 I 15

Joan Fernández és Joan Negrescolor, el nom de guerra d'un il·lustrador excepcional. Es va formar a l'escola Massana de Barcelona, però això del pinzell li venia de lluny, ja que es va criar rodejat de les teles del seu pare, que sempre havia pintat.

FSM 2009 PÀGINES 18 I 19

El Fòrum Social Mundial (FSM) 2009 es va clausurar el 2 de febrer. L'acte de clouenda va constatar la introducció definitiva del discurs dels drets col·lectius dels pobles de forma transversal en les reivindicacions de l'altermondialisme.

ALCALDE DE LEGORRETA PÀGINA 28

Fins que va ser escollit com a alcalde per ANV a les municipals passades, la política era un territori inexplorat per aquest treballador metal·lúrgic de 32 anys. Afirma que està aprenent a marxar forçades a gestionar l'Ajuntament de Legorreta.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N125

4 de febrer de 2009

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Els 90.000 pisos planificats pel Govern topen amb l'oposició local

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 16

Nadal diu que el decret llei està per sobre de mocions i consultes

La conservació del patrimoni històric posa traves a la construcció del Corte Inglés de Mataró

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 12

ROMUALD MALLOFRE

Les excavacions han deixat al descobert importants jaciments arqueològics de la història recent de Mataró

L'edifici ensorrat a Sant Boi patia deficiències estructurals

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 9

Els manuals editats per les empreses especialitzades en blocs de formigó qüestionen el mètode amb el qual es va construir el pavelló sinistrat. Tot i que l'alcalde del municipi, Jaume Bosch, va assegurar que no hi havia cap deficiència a l'edifici, després de l'incident, Bosch va demanar informes pericials al Col·legi d'Arquitectes, el Col·legi d'Enginyers i el Departament de Física Aeronàutica de la UB.

Una empresa lligada a grups ultradretans vigilarà museus catalans

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 13

Corbacho condecora Sentís, l'espia de Franco

DE DALT A BAIX · PÀGINES 3 A 5

El Col·legi de Periodistes de Catalunya va acollir la condecoració a Carlos Sentís el 26 de gener. La concessió del guardó ha despertat crítiques dins la professió periodística.

'Les mans plenes', un homenatge musical a Joan Brossa

EXPRESSIONS · PÀGINA 22

la música no ha estat una de les arts amb què més ha interaccionat la seva obra. Tot i que hi ha algun precedent recent, res comparat amb *Les mans plenes*, un doble àlbum d'edició limitada que ha editat el *Malal·letra* amb musicacions de poemes de Brossa a càrrec d'una trentena d'artistes.

Aquest any se celebren noranta anys del naixement del poeta Joan Brossa. Tot i que Brossa no era amic de posar fronteres ni de catalogar l'art en gèneres, fins ara

EDITORIAL

Ai, si us sentís!

El 26 de gener, el Col·legi de Periodistes de Catalunya va acollir l'acte de lliurament de la Medalla d'Or al Mèrit pel Treball, atorgada pel Govern espanyol al periodista Carlos Sentís. D'aquesta manera, l'executiu ret homenatge a una de les plomes més significades del franquisme que, als seus 97 anys, mai no ha mostrat cap mena de penediment per la seva afinitat al règim feixista. Que un executiu del PSOE condecori un personatge sinistre com Sentís és quelcom que ja no ens hauria de sorprendre. El que resulta totalment inacceptable és que el Col·legi de Periodistes -del qual va ser degà entre els anys 86 i 91- participi en la glorificació d'un personatge que no hauria de representar en cap cas l'ideal de la professió. Quin és el mèrit del treball de Sentís com a periodista? Haver sembrat l'odi amb els seus reportatges xenòfobs contra la immigració andalusa durant els anys 30? Les seves tasques d'informador, àmpliament documentades, al servei dels revoltats del

juliol del 36? La seva prosa antisemita en plena segona Guerra Mundial? El seu servei fidel al règim facciós al capdavant de l'agència EFE? Lamentablement, poques veus de la professió s'han alçat contra la infàmia, al marge de l'honrosa excepció del Grup de Periodistes Ramon Barnils. Precisament va ser el malaguanyat Barnils qui va batejar la seva col·laboració a la revista *El bé negre amb potes rosses* (setmanari satíric continuador d'*El bé negre*) amb el títol irònic *Ai, si us sentís*. Ell va ser una de les plomes que va denunciar sense embuts el rentat de cara de Sentís, mestre en l'esport de canviar de camisa a conveniència. Però Sentís és més que això: és el símbol d'un *establishment* periodístic caduc que ha fet del llepisme, el seguidisme i la manca d'esperit crític una forma de vida. L'exemple de Barnils perviurà -mal els pesi a molts- a l'hora de denunciar la hipocresia d'un règim que té com a únic mèrit vendre la moto de la democràcia mentre glorifica feixistes.

PENSEM, DONCS EXISTIM

Ventades, alertes i el conseller

Albert Martínez
redaccio@setmanaridirecta.info

Polèmica artificial i artificiosa. Fa dues setmanes que els mitjans de comunicació ens entretenen amb el gran dilema de si s'haurien salvats vides en cas que s'hagués alertat més intensament del temporal de vent. Si les víctimes s'haguessin produït al capdamunt del Canigó o a la serralada del Cadí, encara ho entendria. Però resulta que no. Quatre infants morts dins d'un pavelló esportiu a Sant Boi de Llobregat i tres voluntaris morts per la caiguda d'arbres mentre retiraven branques abatudes per les ràfegues huracanades a les carreteres del Baix Llobregat. Potser si tots i totes ens haguéssim tancat dins els túnels del metro no ens hauria caigut cap arbre al damunt, però potser hauriem mort ofegades. Es tracta d'una polèmica hipermedia-

titzada, en el marc d'una societat obsessionada per la seguretat. Tot ha d'estar sota control. Quan es produeixen situacions de caos, de manifestacions extremes de la natura, l'Estat se sent petit, se

després d'un temporal de vent amb ratxes de més de 150 quilòmetres per hora ens estarem apropant a un model de societat militaritzada, perillósament subordinada i obedient. És evident que les tristes conseqüències de l'embat d'un pi centenari sobre una persona, un habitatge o un vehicle no agraden a ningú. Però hem d'esperar un missatge de Joan Saura a través de la petita pantalla per adonar-nos que no podem fer excursions o festes a l'aire lliure, quan amb prou feines podem sostenir-nos dempeus? Per cert, el conseller és el responsable jeràrquic de les tortures dels seus Mossos d'Esquadra, d'intentar materialitzar el transvasament de l'Ebre, de construir el túnel de Bracons, de desallotjar cases ocupades, etc... però fer-lo responsable dels morts per la caiguda d'arbres, potser seria massa fàcil per ell, no?

Quan es produeixen situacions de caos, de manifestacions extremes de la natura, l'Estat se sent petit

sent vulnerable. Els responsables polítics habitualment ja pretenen estar per sobre del poble, però en aquestes situacions també pretenen estar per sobre de la natura. El dia que no hi hagi cap ferit

COM S'HA FET

Aquesta setmana hem tingut alguns problemes amb la secció *El Cigaló*. Es tracta d'un espai on intentem que participin totes les persones que col·laborem d'una manera o altra a fer la DIRECTA. La idea és que cadascú faci una miniventista a algú que li sembli interessant pel motiu que sigui. Igual que el *Pensem doncs Existim*, es tracta d'una secció que no gestiona ningú en particular. Quan ens trobem molta gent allhora, per exemple en una assemblea general, intentem repartir-nos aquestes seccions i, és clar, això provoca alguns problemes a l'hora que cadascú es recordi que ha de fer aquesta peça per un dia determinat. Bé, aquestes són les cosetes que fan amena la tasca de coordinació, en concret la de la secció d'opinió, on s'inclou *El Cigaló*. Si no, que els ho diguin a la Lèlia i a la Laia, que són les que es mengen aquests *marronets*. Així doncs, aprofitem per animar tota la gent que col·labora amb la DIRECTA -la gent de comarques, les distribuïdores, etc.- a participar en aquesta magnífica secció. A part d'això, volem agrair al Manel Ros la visita que va fer dimarts a la redacció, que no sigui la darrera.

Fe d'errades:

Al *Pensem* de la setmana passada vam confondre dues de les columnes del setmanari. Allà on deia *A la Cantonada*, calia que hi diguéssim *La Columna*.

EL RACÓ IL·LUMINAT

JUANITO

comicator.blogspot.com

Qui Som

REDACCIÓ
De dalt a baix | Manel Ros Impressions | Laia Alsina i Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Sergi Picazo
Roda el món | Laia Gordi i Gabriel Villanueva Observatori dels mitjans | Enric Borràs i Abelló Expressions | Gemma Garcia, Roger Pala i Estel Barbé Serra La graella | Montse Aumatell La indirecta | Oriol Andrés
FOTOGRAFIA
Albert Garcia i Eloy de Mateo
IL·LUMINAT
Jordi Borràs i Xavier Blasco Piñol

COMPAGINACIÓ
Roger Costa
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu *l'asterisc*
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Nora Miralles
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@gmail.com
il·lustracio@gmail.com
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- **RECOEIXEMENT.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciat.
- **NO COMERCIAL.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- **SENSE OBRES DERIVADES.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

, de dalt a baix

> El Col·legi de Periodistes de Catalunya va acollir el passat 26 de gener l'entrega de la medalla al mèrit al Treball al nonagenari periodista Carlos Sentís. La concessió d'aquest guardó, que atorga el ministeri espanyol de Treball, ha despertat les crítiques de part de la professió periodística, que ressalta l'oblit històric que suposa glorificar Sentís, que sempre va ser un actiu propagandista del règim feixista. Aquest reportatge recupera les nombroses proves que apunten que Carlos Sentís no només va ser un fervent defensor del règim feixista, sinó també un espia al servei dels facciosos

CATALUNYA · LA CONCESSIÓ DE LA MEDALLA AL MÈRIT DEL TREBALL A CARLOS SENTÍS OBLIDA EL PASSAT FRANQUISTA DEL PERIODISTA

Carlos Sentís, 'l'espion de Franco'

Sentís va treballar pels serveis secrets feixistes durant la Guerra Civil i va entrar a Barcelona l'any 39 com a oficial de l'exèrcit ocupant

Amb Martí de Riquer, travessant la Plaça Catalunya. La guerra s'ha acabat. En una trinxera al front de Madrid. Sobre la moto del seu germà Josep Maria, amb un altre motorista d'enllaç de l'Estat major anomenat Arquer.

Roger Palà i Gemma Garcia
redaccio@setmanaridirecta.info

Hi ha una anècdota especialment reveladora sobre Carlos Sentís i que ell mateix recull a les seves *Memòries d'un espectador*, per bé que en nega tota autenticitat. S'explica que, l'any 1937, en plena Guerra Civil, en un cafè francès de no se sap quina ciutat, sona el telèfon i algú crida: "L'espion de Franco, à l'appareil!". I Sentís s'aixeca per anar a atendre la trucada.

No cal dir que la història té tots els números per ser falsa. Però sí que és cert que Carlos Sentís Anfruns (Barce-

lona, 1911) va treballar activament pels serveis secrets del bàndol feixista durant el seu exili a l'Estat francès, l'any 1937. Ho va fer integrat al Servicio de Información del Nordeste de España (SIFNE), els serveis d'espionatge creats per Francesc Cambó. En qualitat de què, però, és un altre tema. Ell afirma que només escrivia notes informatives sense signar, allò que en l'argot periodístic s'anomena *confidencials*. D'altres fonts historiogràfiques assenyalen que la seva feina va anar més enllà i que va desenvolupar tasques d'espionatge i infiltració valent-se de les seves amistats al bàndol republicà i dels seus contactes en el món catalanista.

Sigui com sigui, el passat feixista de Sentís -que va entrar victoriós a Barcelona l'any 1939 com a oficial de

Sentís afirma que no feia d'espia i que només escrivia 'confidencials'

l'exèrcit ocupant- no ha estat cap impediment perquè el Ministeri espanyol de Treball li fes entrega -als seus 97 anys- de la medalla al Mèrit del Treball

durant un acte celebrat el 26 de gener al Col·legi de Periodistes de Catalunya coincidint amb el setantè aniversari de l'ocupació de Barcelona. Amb aquest reportatge, la DIRECTA no descobreix res de nou. Simplement tornem a publicar la multitud de proves que han aportat una llarga sèrie d'historiadors i periodistes sobre el passat de Sentís com a espia al servei del feixisme i que, malgrat l'homenatge públic que se li ha retut, cap mitjà de comunicació no ha cregut convenient recuperar. Aquests són els veritables mèrits del treball de Carlos Sentís.

Un home de la Lliga

Carlos Sentís va començar els seus passos com a periodista durant els primers anys trenta a *La Publicitat*, publicació de la centrista i catalanista Acció Catalana. Més tard, va passar per capçaleres com *Mirador*, *La Veu de Catalunya* o *L'Instant*, les dues darreres vinculades a la Lliga Regionalista de Francesc Cambó. Fidel als principis de la dreta catalana i monàrquica, davant el triomf de la Revolució del juliol de 1936, Sentís -fortament identificat amb la reacció- va decidir exiliar-se. El mes d'agost, va embarcar en un vaixell alemany fins a Gènova, on trobà Cambó. Va ser llavors quan començà a treballar pel SIFNE, segons explica ell

mateix "redactant alguns despatxos amb les coses que havia vist a Barcelona els primers dies de la guerra". Posteriorment, es va desplaçar a l'Estat francès -a Marsella- on es va retrobar amb el seu amic Josep Pla, que -després d'exiliar-se- també es va integrar a la xarxa d'informadors que donava suport als revoltats.

Pla i Sentís, espies de Franco?

Les activitats de Sentís i Pla en l'organització del SIFNE estan ben detallades en textos com *Josep Pla, el difícil equilibri entre literatura i política (1927-1939)* o *Josep Pla. Biografia del solitari*, de la historiadora Cristina Badosa. El SIFNE actuava al sud de França -de Biarritz fins a Marsella i Niça- i era dirigit per l'advocat i exministre monàrquic Josep Bertran i Musitu. Les activitats del SIFNE eren clandestines i oficialment perseguides pel govern francès del Front Popular, però a la pràctica sovint trobaven la connivència de les autoritats.

El paper del SIFNE era especialment rellevant en matèria de control de fronteres i ports, sobretot en punts clau com Marsella, per on passaven la majoria dels carregaments d'armes en direcció a Barcelona. El mateix

Una ploma racista i plena de tòpics

De Carlos Sentís, se n'ha destacat la ploma hàbil, que ha estat testimoni de multitud d'esdeveniments històrics, des del procés de Nüremberg fins a la campanya africana del general De Gaulle o la fundació de les Nacions Unides. Es diu d'ell que és un gran retratista de personatges i un recreador d'ambients suggestiu.

I, sovint, per explicar-ho s'esmenta un dels seus primers treballs, els articles inclosos al vo-

lume *Viatge en transmiseria*, on recollia una sèrie de reportatges sobre l'emigració espanyola a Catalunya publicats a la revista *Mirador* durant els primers anys trenta.

El cas, però, és que aquests textos no són un exemple de bones pràctiques periodístiques, més aviat tot el contrari. Com recull l'historiador britànic Chris Ealham a *La Lucha por Barcelona*, els reportatges de Sentís sobre el barri de la

Torrassa de l'Hospitalet promocionaven "una actitud estigmatitzadora de la població immigrant". "Per Sentís -diu Ealham- els immigrants eren una raça primitiva (...) Atribuïa l'origen de tots els problemes sanitaris i socials de la Torrassa, com el tracoma i la delinqüència juvenil, a la promiscuitat de la dona murciana i a un *règim d'amor lliure*". Uns immigrants que venien a "robar el pa als nostres nens catalans".

, de dalt a baix

>>> Ve de la pàgina anterior

Sentís ho explicaria amb detall en un article a *La Vanguardia* el 22 de febrer de 1939, citat per Badosa, on narra el format literari les seves investigacions als molls marsellesos: "*Muchas noches, en el muelle G. de Marsella, veíase llegar al lado del tren, sellado y oficial, de las Indias británicas (...) otros trenes vergonzosos, menos sellados y menos oficiales, cargados de alas y motores de avión, que iban, co-*

'Interviú' el va assenyalar com a autor d'un roboratori de codis secrets de la República

mo distraïdamente, al abordaje del Ciudad de Barcelona". Vuitanta anys més tard, a les seves *Memòries*, Sentís nega la seva condició d'espia reite-rades vegades: "Jo parlava amb refugiats i amb polítics d'un bàndol i de l'altre i després escrivia".

Els codis secrets de la República
Es pot debatre si les activitats de Sentís fins la primavera de 1937 es poden titllar o no d'espionatge. Però, el mes d'abril d'aquell any, va succeir un fet que segurament s'adiu més amb aquest terme. Es tracta del roboratori d'una sèrie de codis xifrats de la República a l'ambaixada de Londres. Un episodi fosc en el qual suposadament Sentís hauria participat, segons va denunciar -sense aportar proves- el periodista Eugeni Xammar a les seves memòries *Seixanta anys d'anar pel món*.

Sentís sempre ha negat taxativament els fets denunciats per Xammar, però sembla oblidar que hi ha proves prou consistents que ho avalen: les va publicar la revista *Interviú* el gener de 1981 en un article titulat *Carlos Sentís, el espia de Franco*. Un text que el periodista nonagenari titlla de "calumniador" a les seves *Memòries*. El periodista Josep Guixà explica en un article publicat a *L'Avenç* el setembre de 2007 que, segons el director d'*Interviú* en aquella època, Eduardo Álvarez Puga, l'article es basa en informacions i documents facilitats per Manuel Azcárate, fill de Pablo de Azcárate, ambaixador espanyol a Londres durant la Guerra Civil.

Totes les parts coincideixen en el fet que Sentís es va desplaçar a Londres la primavera de 1937. Segons la versió que dóna a les seves *Memòries*,

ho va fer "amb la voluntat d'escoltar els refugiats que hi arribaven". A Londres, hi tenia un amic, Manuel Giménez Cossío, secretari de l'ambaixada espanyola a la capital britànica. El mateix Sentís afirma que el va visitar un cop a la mateixa seu de l'ambaixada, per motiu d'amistat.

L'informador caçat

És en el marc d'aquesta entrevista informal quan s'hauria produït aquest episodi fosc propi d'una novel·la d'espies. L'article d'*Interviú* reproduïx un informe sense signatura datat del 29 d'abril de 1937, amb destinació a l'oficina central del SIFNE a Biarritz i interceptat per un funcionari de correus simpatitzant de la causa republicana que alertà les autoritats de l'ambaixada. L'autor anònim de l'informe afirma haver-se introduït a la delegació diplomàtica espanyola el 28 d'abril. El text inclou la transcripció de diversos codis xifrats que l'autor va poder sentir i anotar durant la seva estada a l'ambaixada i alguns comentaris extrets als funcionaris republicans sobre el transcurs de la guerra.

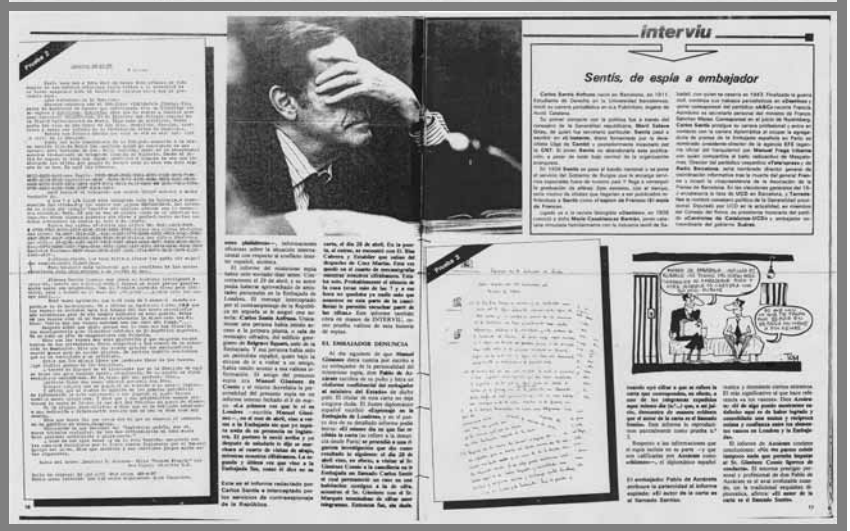
Es dóna el cas que l'única persona que va accedir a l'ambaixada espanyola a Londres el 28 d'abril va ser, segons explicaria el propi Giménez Cossío, Carlos Sentís. Així ho esmentava l'ambaixador Pablo de Azcárate en un informe oficial escrit del seu puny i lletra i remès al ministre d'Estat de la República, que en el seu dia també va reproduir *Interviú*. "*El mismo día en que fue recibida la carta (es referirà a la interceptació del document amb destí Biarritz) se procedió a una rigurosa investigación que dio como resultado lo siguiente: el día 28 de abril vino, en efecto, a visitar al sr. Giménez Cossío a la cancellería en la embajada un llamado Carlos Sentís, el cual permaneció un rato en una habitación contigua a la de cifra, mientras el sr. Giménez con el sr. Marqués*

Amb Josep Pla, vigilaven els enviaments d'armes per la República a Marsella

terminaban de cifrar unos telegramas". Sentís va fer, doncs, allò que -com diu a les seves *Memòries*- és una de les principals virtuts del bon periodista: parar l'orella.

A partir de la tardor de 1937, la xarxa d'informadors del SIFNE és desarticulada per la policia francesa

Article publicat a la revista 'Interviú' el 22 de gener de 1981

i el seu capítol, Bertran i Musitu, rep l'ordre d'expulsió de França. Els diversos agents actius es dispersen i Sentís pren la determinació d'anar al front. L'octubre de 1937 s'incorpora a l'Espanya nacional i s'integra a l'exèrcit facciós. Amb l'ocupació feixista de Catalunya, es va reincorporar a les seves activitats periodístiques. Va escriure articles com el conegut *Finis Cataloniae? El fin de una película de gangsters, simplemente*, publicat el 17 de febrer de 1939 per *La Vanguardia Española*. El seu argument: amb la victòria feixista no s'acabava

Catalunya, sinó una determinada Catalunya: "*Señores, un poco de reflexión: Bueno, sí: Los últimos días de Cataluña... la de Durruti... Las últimas horas de Cataluña... la de Companys... la de Negrín... ¡Perfecto! Pero Cataluña es algo más y algo más eterno que eso. Eso no ha sido más que the end, el cartelito de fin de esta gigantesca ampliación de Scarface o de El imperio del crimen. Aquella Cataluña acabó; pero la Cataluña real, que diría vuestro y nuestro caro Charles Maurras, hoy, precisamente, empieza a amanecer*".

Aliadòfil o antisemita?

Les *Memòries* de Sentís insisteixen especialment en la seva vena aliadòfila primerenca, un argument recurrent que vincula al seu compromís monàrquic i que l'havia de convertir per força en *rara avis* a l'Espanya del *Primer año triunfal*. Però Sentís era un periodista aliadòfil? O els seus mèrits en aquest sentit formen part del seu talent innat per allò que col·loquialment pot anomenar-se *nedar i guardar la roba*? Per saber-ho cal remetre's a les seves cròniques publicades a partir de 1939 a *La Vanguardia Española* i

a *Destino*, recollides en el que esdevindrà el seu primer gran llibre, *La Europa que he visto morir* (1942). Unes cròniques que analitza Francesc Vilanova Vila-Abadal, professor de la UAB i director de l'Arxiu Històric de la Fundació Carles Pi i Sunyer, al seu volum *La Barcelona franquista i l'Europa totalitària (1939-1946)*.

Sobta, per exemple, un article com *Retorno*, publicat l'any 1939, on narra una passejada per la ciutat de Barcelona *alliberada*. Marcada, segons diu, per les esglésies cremades i

les txeques abandonades pel seus carcellers. En aquests centres de detenció, afirma haver-hi vist "*los instrumentos de tortura, fabricados por los judíos de pelo rizado y crinoso que tomaban horchata en Canaleatas*". Enlloc no explica com n'estava tant segur ni quines proves tenia per fer aquesta afirmació.

Gran part estan seus textos d'aquella època estan impregnats del fort antisemitisme propi de l'època. L'any 40, Sentís va passejar-se com a corresponsal d'ABC per la França de Pétain. A Marsella narrava: "*El rau-*

dal de judíos errantes que a una velocidad correlativa a la del ejército alemán (...) descienden de las llanuras polacas o desde los talleres de diamantes de Amsterdam". Més tard es desplaça a Lisboa, punt de sortida de l'exili jueu europeu cap als Estats Units, on narra el drama de forma bastant lleugera: "*Gracias al funcionamiento en Lisboa de la Ayuda Judía (...) no les sucederá a esos judíos lo que a muchos refugiados que tienen que comprar billetes de reventa, como si en lugar de ir a América se tratase de ir a los toros*".

FONTS BIBLIOGRÀFIQUES

- Carlos Sentís. *Memòries d'un espectador*. La Campana, 2006.
- Cristina Badosa. *Josep Pla. Biografia del solitari*. Edicions 62, 1996.
- Cristina Badosa. *Josep Pla. El difícil equilibri entre literatura i política. 1927-1939*. Curial-La Mata de Jonc, 1994.
- Francesc Vilanova Vila-Abadal. *La Barcelona franquista i l'Europa totalitària (1939-1946)*. Empúries, 2005.
- Eugeni Xammar. *Seixanta anys d'anar pel món. Converses amb Josep Badia i Moret*. Quaderns Crema, 2007.
- Chris Ealham. *La lucha por Barcelona. Clase, cultura y conflicto. 1898-1937*. Alianza Editorial, 2005.
- El cas Sentís. Articles de Francesc Vilanova i Josep Guixà a 'L'Avenç', 327.

FRANCESC VILANOVA I VILA-ABADAL · PROFESSOR D'HISTÒRIA A LA UAB
“Sentís reescriu el seu passat per suavitzar els perfils més durs de la seva biografia”

Entre els agents de la Barcelona franquista, hi havia diversos periodistes que utilitzaven els mitjans de comunicació del règim com 'Destino', 'La Vanguardia Española', 'Diario de Barcelona' o 'Solidaridad Nacional'. Sentís va ser un d'ells. Francesc Vilanova i Vila-Abadal, professor d'Història Contemporània a la Universitat Autònoma de Barcelona i director de l'Arxiu Històric de la Fundació Carles Pi i Sunyer, analitza els discursos franquistes i els seus autors a 'La Barcelona franquista i l'Europa totalitària (1939-1946)'.

Gemma García
 redaccio@setmanaridirecta.info

Els periodistes i directors dels diaris del franquisme van ser una peça clau en la construcció del Nuevo Estado?

Van tenir-hi un paper important. Els intel·lectuals de la República han desaparegut i l'Estat en necessita de propis. Són periodistes, però fan un paper que transcendeix el del comentari periodístic. Una part són professionals catalans de llarg recorregut, d'altres són més joves i s'incorporen al periodisme d'opinió i d'anàlisi l'any 39 sota els paràmetres franquistes i alguns altres són directament imposats des de Madrid, com el cas de Lluís de Galinsoga (director de *La Vanguardia Española*). Sentís és un d'aquests joves que havia començat a treballar abans de la Guerra i que acaba tenint pes i perfil propi a principis dels anys 40.

Quin era el diari franquista de referència?

Tot i que *Solidaridad Nacional* -que es construeix a partir de la confiscació de la *Solidaridad Obrera* de la CNT- tenia la intenció de ser la referència periodística intel·lectual falangista a Barcelona, el seu discurs pur i dur no cala en una societat complexa com la catalana. El gran diari de referència va ser *La Vanguardia Española*.

Carlos Sentís va col·laborar amb aquesta i d'altres publicacions. Quin pes hi té?

És un cas bastant singular perquè, a diferència d'altres companys seus de professió, mai tindrà la pretensió d'erigir-se com un intel·lectual de referència. També codirigeix amb Gregorio Marañón una agència que es diu Prensa Mundial -que reparteix articles per la premsa sud-americana- i té bons contactes amb la revista *Vértice* de la Falange. No té la projecció intel·lectual d'altres, però està a la sala de màquines i pot anar teixint tot un món de coinci-

dències, complicatissim i col·laboracions que li serà molt útil.

Sentís adaptarà el seu discurs a la victòria dels aliats?

Menys que molts altres. Sentís fa crònica periodística, més que anàlisi, fet que li permetrà arribar al final de la Segona Guerra Mundial amb un perfil més discret, sempre sota unes coordenades molt clares i coincidents amb el règim. L'any 45, tots acaben fent actes de fe a un anticomunisme militant radical i defensant l'honestat de la neutralitat espanyola. En definitiva, reafirmen que ells ja ho deien: "L'amenaça era la soviètica, no l'altra".

Tot i ser discret en el periodisme, va jugar un paper actiu com a informador del règim?

Crec que hi ha algun moment, possiblement aquesta famosa anada a l'ambaixada republicana a Londres la primavera del 37, en què juga una carta que va més enllà de recollir informació i posar-la per escrit. Ell ho desmenteix, però -discretament- es mou en aquest territori ambigu de la informació i l'espionatge, un món sense massa fronteres. El que és evident és el seu compromís amb el bàndol franquista, això no ho pot qüestionar.

L'assalt a la casa de Juan Ramón Jiménez l'any 39 no va ser massa discret...

Andrés Trapiello explica aquest episodi al llibre *Las armas y las letras*, a partir de la informació tretada del llibre de Zenobia Camprubí i de les cartes del Juan Ramón Jiménez. El text parla de Félix Ros, Carlos Martínez Barbeito i Carlos Sentís, que haurien entrat a la casa de l'escriptor i haurien requisat llibres i

papers. Sentís també ho desmenteix.

Sentís va visitar el camp de concentració de Dachau. Com narra l'extermini?

Com constata la crònica que va publicar a *La Vanguardia Española* o al llibre *La paz vista desde Londres*, Sentís -com tants d'altres a l'Espanya franquista- fa una lectura moral molt determinada de la guerra. Descriu el camp de Dachau com "una feria de muestras donde las que están en mejores condiciones són las que se mantienen en pie". Aquesta "feria de muestras" són els deportats! Esmenta un grup de presos polítics espanyols, però evidentment la censura franquista no li hauria deixat comentar res dels republicans. Amb els anys, però, tampoc no hi ha fet referència mai més. En un article a *Destino*, diu que Dachau no és pitjor que un camp de concentració soviètic, per tant, hi ha un intent de Sentís de relativitzar una realitat.

Ara també relativitza el seu passat?

El relativitza i el reescriu, perquè els perfils més durs de la seva biografia es vagin suavitzant. El fet d'estar als llocs adequats en els moments oportuns li ha facilitat molt la feina. I, com ell, tants altres.

Com vincules l'entrega de la Medalla d'Or amb el procés de recuperació de la memòria històrica?

Li van donar el 26 de gener, aniversari de l'ocupació de Barcelona. Lliga les dues coses i tindrà una mena de memòria ben curiosa. Entra dins la lògica de com han anat les coses des de la mort de Franco fins ara. En aquest sentit, no és estrany. Forma part de les dinàmiques del país.

Una cinquantena de col·legiats s'adhereixen a la crida contra el Col·legi pel 'cas Sentís'

El Grup de Periodistes Ramon Barnils recull signatures contra "la glorificació" del periodista

Celestino Corbacho entrega el premi a Carles Sentís

Roger Palà
 redaccio@setmanaridirecta.info

Una cinquantena de col·legiats s'han adherit a la crida feta pel Grup de Periodistes Ramon Barnils perquè el degà del Col·legi de Periodistes, Josep Carles Rius, "es faci enrere de les paraules elogioses cap a Carlos Sentís" i que la junta del Col·legi "reconegui l'error que va cometre en acollir l'acte". Durant l'acte d'entrega de la medalla de Mèrit al Treball a Sentís celebrat el 26 de gener, Rius va afirmar que aquesta era "una medalla al mèrit indiscutible". Així mateix, va afegir que Carlos Sentís té una biografia "única i irreplicable".

El text considera el periodista condecorat "un exemple de professionalitat, i bondat personal"

El Grup Barnils considera "inacceptable" que el Col·legi de Periodistes de Catalunya participi "en la glorificació" de Carlos Sentís, "un periodista amb passat franquista que va actuar com a espia contra la República durant la guerra". Així mateix, recorda que Sentís va ser degà del Col·legi de Periodistes en-

tre el 1986 i el 1991, "però mai va ser votat en unes eleccions obertes als col·legiats", sinó que, com a antic president de l'Associació de la Premsa de Barcelona -"organisme hereu, també, de la dictadura"- i davant la manca d'una altra candidatura, va assumir el càrrec de degà del CPC fins que el 1991 va ser substituït per Josep Pernau, "un periodista de tarannà clarament democràtic".

'Catalanistes amb pistola'

La campanya del Grup Barnils ha generat reaccions en sentit contrari. El diari *ABC* ha criticat l'acció dels periodistes independentistes a través d'un article a l'editorial de l'edició catalana, on afirma que "s'ha de ser molt mesquí per condemnar l'homenatge" a Sentís. El text considera el periodista condecorat "un exemple de professionalitat, sentit comú i bondat personal, una cosa inassolible per aquells que, emparant-se en el bon nom de Ramon Barnils, han decidit que Sentís no mereix cap homenatge per franquista". "I ho diuen ells, als quals -amb al catalanisme per bandera- només els falta portar pistola", conclou l'*ABC* en referència al Grup Barnils.

El guardó atorgat pel govern espanyol no és l'únic reconeixement que ha rebut Sentís des de la restauració borbònica. El 1986 va ser guardonat amb la Creu de Sant Jordi i el 1998 amb el Premi Nacional de Periodisme, ambdós guardons concedits per la Generalitat de Catalunya, llavors en mans de CiU.

roba urbana libreria crítica
 www.laetiutatinvisible.org
 Riego 35 baixos · 08014 BCN · 93 298 99 47

QUIÉN ESTÁ DETRÁS DE DIAGONAL?
 MILES DE SUSCRIPTOR@!
 WWW.DIAGONALPERIODICO.NET SUSCRÍBETE

Som a Sants, al servei de les cooperatives
 c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 82
 www.cooperativestrebball.coop

QUE SONTI
 www.quesont.cat
 Sonorització, il·luminació d'esdeveniments
 www.quesont.cat | info@quesont.cat
 Tel·lèfon de contacte: 628 824 345 (M) / 688 894 872 (P) / 937 538 094 (T) (B)

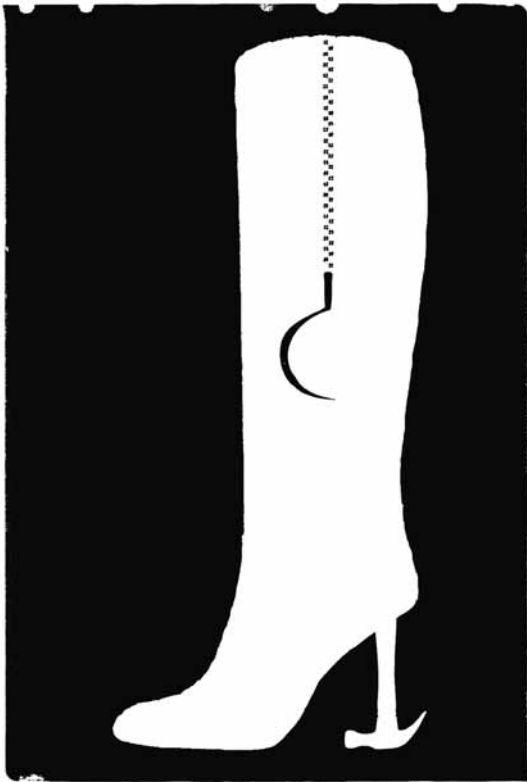
DIRECTA
 SUBSCRIU-TE ARA!
 www.setmanaridirecta.info

, impressions

Rolando Guerra · Exfugitiu
opinio@setmanaridirecta.info

Itàlia dels valors

TEO PEIRÓ

Els tòpics no ajuden a entendre res, però poden ser un indicador de la complexitat que pretenen descriure. I quan es parla d'Itàlia, els tòpics abunden: caos, descontrol, Berlusconi, màfia, camorra, crisi econòmica, miracle econòmic, esquerra desunida, Papa i església, etc.

Són moltes les claus de lectura que es podrien o s'haurien d'emprar per intentar extreure una descripció que vagi més enllà de la imatge estereotipada pels tòpics, però a mi les clàssiques no se'm donen gaire bé (mai he aconseguit llegir *El Capital* sencer) i, en canvi, trobo

molt a faltar el tema dels valors ètics, morals i tota la pesca. Vaig marxar fa molts anys d'un país on hi havia una lluita dura, des de feia dècades, entre classes amb interessos i també valors enfrontats: justícia i llibertat contra déu, pàtria i ordre.

El debat polític era intens i travessava la societat. Les places s'omplien. Al bar, la gent discutia de política. Hi havia fulls, revistes, diaris i ràdios que propagaven idees i experiències. S'experimentaven noves formes d'autoorganització a les fàbriques, les escoles i els barris i també noves formes de vida col·lectiva. Es feia política.

Els subjectes d'aquella efervescència eren, molts, gent crescuda en la narració de la *resistenza*, en una república nascuda de la guerra contra el feixisme i en un país de frontera i amb el partit comunista més fort d'Occident, que no era només això. El PCI era la punta d'un iceberg d'organismes que amaraven tots els sectors de la vida col·lectiva: sindicats, associacions, cooperatives, fundacions, caixes, editorials, diaris, Case del Popolo. I era també expressió, en certa mesura, d'una cultura d'esquerres de moltes ànimes.

Hi he tornat fa poc, a Itàlia. Als mitjans de comunicació - teles, però també ràdios i diaris-, hi triomfen el banalisme i el racisme ferotges. El debat polític es redueix a un estira i arronsa a cop d'escàndols -que ja no escandalitzen ningú- entre una tríada gairebé exemplar de dreta (el xenòfob, l'ultraliberal lladre i estafador, el feixista clàssic) i uns *remakes* d'anar per casa de Front Popular. La política queda reduïda a un assumpte d'administració ordinària i a la reivindicació d'una honestetat que no passa del

no robaràs o, més aviat, del *no robaràs tant com els altres*.

La idea de recuperar valors se l'ha apropiada el jutge Di Pietro amb la fundació d'un partit, l'Italia dei Valori, on els valors són -vés per on- imperi de la llei, ordre i mà dura. La gràcia és que es col·loca en l'àmbit del centreesquerra. Contra l'onada de racisme antigitanos, *L'Osservatore Romano* és un dels pocs mitjans que condemna les mesures del govern perquè són xenòfobes. L'esquerra institucional calla, l'extrema no surt del consigneisme... L'aprovació d'una amnistia per descongessionar les presons és rebutjada pel 93% dels italians. L'amnistia exclou expressament els presos polítics dels anys setanta. L'esquerra institucional ho vol així. L'esquerra radical calla.

Recordava una societat travessada per tensions, viva, amb amplis sectors que compartien valors forts, no quatre frases políticament correctes o les actuals formulacions raquítiques de pensament dèbil. Com ha pogut passar això? Sí, d'acord, els canvis geopolítics: Itàlia ja no és a tocar del teló d'acer. El pols entre superpotències s'ha desplaçat i n'hi ha de noves. També hi ha hagut canvis a l'economia, cada cop més globalitzada i financiaritzada. Hem entrat a l'era de la informació.

Itàlia ja no és el laboratori polític que era per a uns i altres, però pot ser la demostració que sense la saba d'uns ideals forts, sense la presència en la lluita política de valors fundadors de cosmovisions diferents, les dinàmiques de la convivència degeneren, el pensament i les motivacions col·lectives decauen. La societat es degrada i hi afloren allò que un amic meu anomenava *baixos instints*. La responsabilitat de la

dreta, de les classes dominants i dels poders fàctics en aquesta davallada políticomoral és evident, començant per l'ús que han fet i fan de les institucions i els *mass mèdia*. Però no es pot entendre l'abast i el perquè de la desaparició d'una cultura d'esquerres i comunista tan rica i vital com la italiana sense analitzar el paper de l'antic PCI, del seu aparell de control i de govern. Un aparell que s'ha perpetuat i ha passat d'un engendrament polític a l'altre (L'Olivo, PDS, PD, etc.), sense recordar l'ànima profundament estalinista d'aquelles estructures, caracteritzada per la desconfiança vers la societat -que cal manipular o dirigir, mai escoltar o obeir-, la demonització i persecució dels enemics o adversaris interns, la conversió del partit o la institució d'un mitjà en fi últim.

Van treure la falç i el martell de les insígnies i van mantenir les pràctiques de gendarmes socials

Van treure la falç i el martell de les seves insígnies, van canviar de nom, van abraçar la fe en el liberalisme, es van rebatejar de reformistes o socialdemòcrates. I van mantenir, com a aportació a les modernes tècniques de manipulació i control social, les seves pràctiques de buròcrates fiscalitzadors, de gendarmes socials experts en prevenció i repressió de qualsevol brot de rebel·lió, insurrecció, desobediència.

Marta Ter · Membre de la Lliga pels Drets dels Pobles
opinio@setmanaridirecta.info

Rússia en guerra contra la defensa dels drets humans

El 19 de gener, un destacat advocat rus defensor dels drets humans, Stanislav Markèlov, va rebre un tret mortal en ple centre de Moscou. La periodista del diari *Novaia Gazeta* Anastàsia Babúrova, que acompanyava Markèlov, va intentar aturar l'assassí i també va resultar ferida mortalment.

Els crims ocorregueren just després que l'advocat i la periodista sortissin d'una roda de premsa durant la qual Markèlov havia anunciat que presentaria un recurs al Tribunal Internacional contra l'excarceració anticipada del coronel Budànov, un criminal de guerra

condemnat per l'assassinat de la jove txetxena Elsa Kungaeva. En una conversa telefònica mantinguda entre el pare d'Elsa i Markèlov una setmana abans de l'assassinat, aquest li va explicar que estava rebent trucades i missatges que l'amenaçaven de mort si no deixava el cas.

Markèlov defensava diferents víctimes txetxenes: la família Kungàev, per l'assassinat i la violació d'Elsa a mans de Iuri Budànov el març de 2000; la família Murdalov, el fill dels quals fou torturat i desaparegué a mans de la policia russa el 2001, i finalment, la família Masaev, per la tortura i posterior

Els crims contra aquells que defensen els drets humans han passat a formar part d'una rutina quotidiana

desaparició de Mokhmadalakh, detingut el 2006 en una presó secreta a Tsenterei, el poble natal del president txetxè Ramzan Kadírov,

home fort del Kremlin a la regió. Masaev fou segrestat l'agost de 2008 després de denunciar el que li havia passat i, des d'aleshores, està desaparegut.

És molt preocupant que aquells que s'atreveixen a denunciar tortures, desaparicions i assassinats ocorreguts a Txetxènia siguin perseguits i eliminats no només a Rússia, sinó també a Europa. Sis dies abans de l'assassinat de Markèlov, a Viena i també a plena llum del dia, Umar Israilov, un txetxè refugiat a Àustria que havia presentat una demanda al Tribunal Europeu de Drets Humans contra Kadírov, va ser abatut a trets.

Diferents organitzacions de drets humans denunciem que els crims contra aquells que defensen els drets humans, especialment dels txetxens, han passat a formar part d'una rutina quotidiana. Amnistia Internacional ha afirmat en un comunicat que "les autoritats russes han de prendre mesures per demostrar que no es toleren crims com aquest. Silenciar aquells que defensen els drets humans i treballen a favor de l'estat de dret és del tot inacceptable".

Una nota publicada a *Novaia Gazeta* (diari on també treballava Anna Politkòvskaia) declara que "el que està passant no són només actes de terror. És la guerra".

David Fernández · Membre de l'Ateneu La Torna
opinio@setmanaridirecta.info

'Herr' Rahola es fuma un puro

Finalment, estic força convençut, Pilar Rahola s'ha sortit reeixidament amb la seva i ha emprat tots els ressorts del Poder per assolir fites mesquines: aconseguir que la demostració més gran de solidaritat amb el poble palestí quedi ennuagada en falsíssimes polèmiques prefabricades; assolir que una nova manifestació antibèlica multitudinària quedi reduïda a una pistola en metonímies perverses, i intentar que la solidaritat catalana contra la massacre a Gaza quedi minimitzada a les falses amenaces que diuen que li professem. Cortina de fum, fum que esparvera i esparverament generalitzat.

Rahola suggereix que als carrers col·lapsats de Barcelona no hi havia manifestants, només antisemites

Jutge, fiscal, acusació popular i particular alhora, Rahola és la tertuliana desfogada de la premsa groga que sap generar perfectament estats d'opinió teledirigits. Sabotatge anti-informatiu mil·limetrat. Explosió controlada de mentides. Perfecta representació teatral de l'absurd en un fantàstic guió de ciència-ficció. Autoproclamada i erigida com a màrtir i salvadora, en el marc escrupolós del debat democràtic, qui és Pilar Rahola al costat de les 100.000 persones convocades per Aturem la Guerra? Qui és pensa que és? I quin és el mantra que ha agitad amb sinistra perfecció estigmatitzadora? Antisemitisme, antisemitisme, antisemitisme.

Quan cal, cal treure's el barret i reconèixer els mèrits a l'adversari. Rahola és experta en l'art de la condemna a l'ostracisme. Fa anys. Per aquest episodi manipulador, caldria que la nominessin a l'Oscar al millor muntatge. Perquè guanyaria

de carrer. Ha aconseguit que, durant quatre dies consecutius, a *Els Matins* del Cuní, la manifestació massiva per Gaza quedés reduïda únicament al seu ego i als seus monòlegs eixordadors i taverners. L'art macabre de desactivar la protesta per via de mentides reiterades i d'insultar la intel·ligència, escometent contra totes nosaltres i arrasant amb menyspreu amb la qualitat dels debats democràtics que necessàriament ens calen.

Pilar Rahola, que està encantada de conèixer-se i no vol saber res de ningú si no és d'ella mateixa, representa -en sentit chomskyà- el pitjor del paper dels intel·lectuals, quan neguen l'innat per afirmar el seu poder personal. Altaveu del poder que criminalitza i megafonia del sistema que assetja multituds, emula la seva admirada Golda Meir: si Meir deia que a Palestina no hi havia palestins, Rahola suggereix que als carrers col·lapsats de Barcelona no hi havia manifestants. Només antisemites. Antisemites, diu? Se'n pot anar a pastar fang! Barrejar la cultura universal jueva o sefardita amb el sionisme polític és com equiparar tots els alemanys amb el nazisme. Barrejar una publicació legal amb el jihadisme, pura doctrina Vinader, aquella que empresonava periodistes que cercaven la veritat del terrorisme d'Estat no fa tants anys.

Rahola creurà que no i està en el seu dret, però un -i tants-, emparant-se en la Conferència Internacional contra el Racisme de Durban de 2001 i avalat per milers de lluites i ONG d'arreu- sospesa que el sionisme és una ideologia racista i que l'apartheid s'ha instal·lat a Israel definitivament: democràcia quan els partits àrabs han estat prohibits? Apartheid fonamentalista pur! A mi, el segon mail que em va arribar era d'un amic jueu que citava el Talmud: "Salvar una vida és salvar el món". Tant li fa a herr Rahola. Continuarà cridant que sóc antisemita. Jo i el meu amic. Un insult insuportable, duríssim i inacceptable. Una gravíssima ofensa personal i col·lectiva a l'honor (sí, l'honor de les nostres idees) de cadascun i cadascuna de les que vam

anar a la manifestació... si vingués, és clar, d'algú amb rigor i amb unes idees que ens mereixessin un mínim respecte i atenció. Perquè sempre ofèn qui pot, no qui vol. I a mi, Rahola em produeix hilaritat geomètrica i profunda estupefacció de com alterar la realitat del carrer via *reality-show*. Ho sap ella, ja que fins i tot els seus amics i companys li han retret el foc d'encenalls que ha ordit. I s'ha quedat ben sola amb la seva solitud.

L'inexistent debat democràtic, doncs, se l'ha carregat ella. Deliberadament i barroerament, perquè no li interessava pas parlar obertament

-com a veritat incòmode- del terrorisme d'Estat als territoris ocupats. La millor defensa, doncs, és un bon atac. Convertir la víctima en botxí i tirar de veta de la condensació de tots els manuals de contrapropaganda existents. Amb Francesc Tubau -també a TV3, la seva, la de Rahola- només pretenia un servil ritual d'humiliació: llepa'm els peus, agenolla't, disculpa't, aclama'm. Has vingut aquí a patir. Perversió intensa i coerció intensiva de la seva pròpia llei de l'embut, escopida des de la seva atalaia d'impunitat. Ella ens pots dir de tot, panxacontenta,

sibil·linament i en els marges colpejats i violats de la seva sacrosanta llibertat d'expressió: "feixistes", "antisemites", "micos udoladors de Gibraltar". Si la solidaritat palestina, en canvi, analitza severament les seves paraules i la considera còmplice moral i defensora apologeta de l'operació Plom Fos, ja tenim l'escàndol prefabricat a mida. Torn de querelles que mai no arribaran a els Mossos pel bell mig; policialitzar la llibertat d'expressió. Això sí, només la nostra, tot i que el seu propi advocat li recomani que no ho faci perquè no hi ha cap guspira d'infircció penal. Cap ni una.

Simplement que ens continuï comptant. Continuem essent milers per la pau. Qui pari atenció al que pugui dir aital damisel·la cau de quatre grapes en el seu parany. Quan l'únic que recull herr Rahola és l'animadversió profunda que ella mateixa llaura, autoconstituïda en la *reserva espiritual d'Occident* i Tribunal del Sant Ofici de la Inquisició. Tu mateixa i soleta, Pilar, quan no mesures cap matís de les teves paraules i tires pel broc gros, que no ve d'un pam. El millor, doncs, és el menyspreu. Intel·lectual, per suposat. Mentre ella es fuma un puro, es riu les seves pròpies gràcies i exigeix a tort i a dret impunitat per dir tot el que li roti sense acceptar el dret de ser qüestionada i rebutada, nosaltres invoquem Walter Benjamin. Sí, jueu; sí, marxista: "Per als oprimits, l'estat d'excepció sempre és la regla". I Rahola és l'assalariada mediàtica -no és cap insult, ni cap amenaça, és la crua realitat nominal- d'aquest estat d'excepció informatiu que ens assetja.

I que pretén reduir la manifestació pacifista de suport a Palestina més gran de la història recent catalana a una pistola, una onada d'antisemitisme inexistents i milers de persones convertides per l'art de herr Rahola en fanàtics de Hamàs. És tan extenuant i esgotadora, la corrua de mentides en tant pocs dies, que el millor seria canviar la campanya de l'autobús ateu: "Probablement Déu no existeix, però herr Rahola sí. En tot cas, no et preocupis. Gaudeix de la vida". I continua lluitant. Amb Palestina al cor.

Tomàs Gisbert · Membre del Centre d'Estudis per la Pau J. M. Delàs
opinio@setmanaridirecta.info

Gaza: laboratori d'una indústria pròspera

Després del rastre de destrucció i desolació que ha deixat l'ofensiva d'Israel a Gaza, un dels elements més preocupants i que dóna poc marge a l'esperança és que Israel ha convertit el llarg conflicte amb Palestina en un negoci rendible. La seva activitat permanent d'ocupació i contenció del poble palestí ha esdevingut el laboratori d'una pròspera indústria bèl·lica i de seguretat que exporta a tot el món productes com sistemes biomètrics d'identificació, equips audiovisuals de vigilan-

cia, tanques d'alta tecnologia, avions no tripulats, sistemes de detecció de passatgers aeris i d'interrogació de presos... És a dir, totes aquelles tecnologies que fa servir per clausurar els territoris ocupats.

La potent indústria bèl·lica israeliana ocupa el gens menyspreable cinquè lloc en el rànquing dels fabricants i exportadors d'armes del món.

L'ofensiva sobre Gaza també ha servit per provar noves armes devastadores. Una d'elles ha estat un nou tipus d'armes amb un enorme poder

Israel ha convertit el llarg conflicte de Palestina en un negoci rendible: una pròspera indústria bèl·lica i de seguretat

explosiu concentrat en un radi relativament petit, de 4 a 10 metres. Són les anomenades armes DIME (Dense Inert Metal Explosive). Els Estats Units van començar a desenvolupar-les l'any 2000. El 2006 Israel les va utilitzar contra civils, tant al Líban com a Gaza. Es tracta d'unes bombes intel·ligents, autoguiades per satèl·lit o làser, que contenen un explosiu molt peculiar, una barreja de material explosiu i una pols densa de partícules de metall químicament inert -com el tungstè- amb una

petita proporció de níquel o cobalt. Actua com a micrometralla incandescent, pot penetrar i tallar ossos i teixits dels cos i pot produir la mort o, si més no, les ferides horribles que han pogut constatar els metges dels hospitals de Gaza. En el cas que la víctima sobrevisqui, les parts afectades hauran de ser amputades i, tot i així, serà impossible extirpar la totalitat de la metralla. També és força probable que la víctima desenvolupi càncer. Un altre horror que s'afegeix a la llista.

, impressions

. A LA CANTONADA

LLENGUA

De l'incert ús del masculí per defecte

Eulàlia Lledó i Cuní

Sembla que algunes paraules que en llatí eren neutres, no pas masculines, han estat substituïdes pel masculí, doncs, tant en català com en d'altres llengües romàniques, s'ha perdut el neutre. Si per defecte sempre s'utilitzés el masculí, seria un argument gairebé incontestable; es faria difícil preconitzar l'ús del femení en el discurs per representar la presència, els sabers, l'experiència de les dones.

Veiem, però, que molts cops, per defecte s'utilitza el femení. Es pot veure en expressions neutres com "a la millor", "a la pitjor", o similars, que de vegades alternen femení i masculí com és el cas de, per una banda, "a favor meu" i, per altra, "en contra meua". ¿Qui no ha utilitzat alguna vegada expressions com "de teves a meves", "una de freda i una de calenta", "a les verdes i a les madures"? ¿Qui no ha dit mai parlant del temps, "fa fresca" o "fa calda"? Per no parlar de tot d'expressions lligades a verbs, en algunes de les quals, com en "jugar-se-la" es podria sobreentendre la carta o "en anar de primera", pots ser classe, però que ja és més difícil veure quin femení es podria sobreentendre en d'altres com "anar a la seva", "estar de bones", "fer-la bona", "empastrar-la", "passar les de Caim", "campar-se-la", "saber-la molt llarga"...

Sens dubte, esbrinar els perquè d'aquests femenins il·luminarà la comprensió d'aquests fenòmens i els camins pels quals pot anar una manera de parlar més plena, més inclusiva de les dones a la llengua.

Al marge d'això, de vegades es troben traduccions amb concordança que mostren que no és tan clar que s'usi el masculí per defecte. Ho veiem en aquesta novel·lera resposta: "Bah, això no és res. Qualsevol pot posar-se histèrica -assenyalà Clarissa amb imprudència. L'inspector la va mirar suspicaç i ella li dedicà el seu somriure més innocent".

Fins i tot en la vida real (si és que és més real el que passa lluny de la literatura) se'n veuen casos. Un dimecres del novembre de 2003, parlava amb el perruquer mentre em tallava els cabells. En la impossibilitat o impertinència de parlar de futbol, de toros, de dones, parlem dels fluxos de la feina de la perruqueria: si quan hi ha pont la gent hi va més o menys, si novembre és un mes *tonto*, de vegades d'estar-se tot el dia mirant el mirall, si desembre és un mes de molta feina però a batzegades, que va com va... Tot d'una, parlant de la feina del desembre, en particular, de la gent que es fa metxes i similars, és a dir, treballs entretinguts i de molt lluitament, però que, encara que pots ser lentament, es va deteriorant, va dir: "I hi ha qui ve just abans de les festes perquè vol anar arreglada".

Bonica concordança del qui i un femení. El que és clar és que, malgrat que és una perruqueria mixta, pensava en una clienta i el que va dir ho va reflectir. No és tan clar, doncs, que per defecte s'utilitzi sempre el masculí per una raó lingüística.

I amb això acabo. No sé quin profit trauran les possibles lectores o lectors d'aquestes línies, tot i que espero que en treguin algun, ni que sigui un somriure. Per la meua banda, vull, ara sí, acabar dient que no ha estat clars després d'escriure aquestes línies que he vist afirmant que no tan sols el sexe està en el ment de qui hi incorre i no en la llengua, sinó que també d'androcentrisme n'és absolutament lliure. Perquè som les persones les qui limitem i esbiaixem la llengua i no a la inversa.

. EL CIGALÓ

"Ens agradaria que no fos un luxe menjar un producte de la terra"

Miquel Àngel Soriano-Montagut i Ramón Masip
SOCIS DE LA TAVERNA LA FALCATA, A LLEIDA

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARIDIRECTA.INFO

o per correu postal a:

JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 22, 08902
HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte

La MAT és segura?

Salvador Jover,
Les Olives

Des de Brussel·les, Madrid, Barcelona i Girona ens pretenen enganar amb la vergonyosa mentida que la línia MAT (Molt Alta Tensió) Baixàs-Sentmenat s'està construint per assegurar l'intercanvi d'electricitat a banda i banda dels Pirineus i, més concretament, el subministrament elèctric a les comarques gironines. Si any enrere una forta nevada va fer caure un grapat de torres elèctriques al Vallès i Osona, sense oblidar-nos de l'apagada gairebé general de fa un parell d'anys a bona part d'Europa, ara, una forta ventada ha tornat a aterrar unes quantes torres i ha deixat parts de les comarques de Tarragona i Barcelona i La Cerdanya sencera sense subministrament elèctric durant, pel cap baix, una setmana. Si d'això els nostres "polítics" en diuen seguretat, que s'ho facin mirar. I el pitjor del cas és que mentre continuen aixecant aquestes torres insultants, símbol d'un model obsolet de producció i transport elèctrics i de la prepotència d'una empresa imprementable, els pronòstics dels meteoròlegs avisen que aquests fenòmens meteorològics seran com més va més freqüents. I des de Brussel·les va i injecten 150 milions d'euros per impulsar la MAT. Vergonyós!

Crisi a l'educació

Elvira Vidal Navarro,
Sant Carles de la Ràpita

La verdadera crisi la tenim a educació. Els nostres polítics miren preocupats una economia que ens dibuixa un present negre i no volen adonar-se que aquesta

mala política educativa que pateix l'escola pública dissenya un futur pitjor.

Els docents estem cansats de propostes exposades per experts "d'entresol" on l'únic que fan és enredar encara més la gran mentida de la LOGSE i fer que generació rere generació pateixi unes conseqüències indecenes.

Quina mesura, per millorar l'educació, és fer tres hores extres més? Doncs mira, de mesura educativa en té ben poc, ara bé, de mesura econòmica en té molt. Si cada docent fem tres hores extres més, hi haurà menys places per a interins i menys oferta d'oposicions, i així més diners per invertir... en educació? No, en educació segur que no.

Realment és una mesura apropiada això de fer hores extres en temps de crisi?

Però clar, de cara a l'opinió pública és el que interessa, al cap i a la fi som funcionaris i ja se sap que nosaltres no treballem gens, oi conseller?

Els docents volem ser professors, però aquesta paraula no apareix al diccionari del departament d'Educació i molt em temo que aparegui "assistent social amb total disponibilitat horària".

La sra. Pilar Rahola, experta en solidaritat

Adoni González Mateos,
Badalona

És conseqüent i coneixedora dels perills de la Solidaritat amb els oprimits i se situa a favor dels oprimits. Solidaritat significa suport moral, econòmic, mèdic, jurídic, etc. amb els oprimits. Però dels oprimits no s'obtenen beneficis i si obligacions. Ser solidari pot dificultar els progressos professionals, econòmics i socials. L'important és saber situar-se al costat dels

ció que volem fer el que sigui per a dinamitzar-lo. L'ajuntament no està interessat en què hi hagi locals com aquest. Però els altres bars sí que volen fer coses al barri, tot i que el veïnat hagi perdut l'esperança.

M. En aquest barri hi ha tots els serveis socials que ningú vol al costat de casa seva, i cap dels que tothom vol. **Quin projecte hi teniu a La Falcata?**

M. Volem anar més enllà de ser un bar i estem fent lo possible. Ens agradaria potenciar la gastronomia, sobretot la de Lleida: caragols, coca de recapte, carn a la brasa, torrades.

R. Ens agradaria que no fos un luxe menjar un producte de la terra. També volem fer concerts de grups que estiguin començant perquè actualment no hi ha cap espai que ho faci. Esperem que en un futur ho puguem fer, ja que ara no ens deixen.

, així està el pati

Absolució pels okupes de
La Fibra i Secopal | PÀG. 12

Campanya pel transport
públic a Capellades | PÀG. 13

El cas de Núria Pórtulas a
punt d'anar a judici | PÀG. 17

Manifestació en suport al
CSOA La Teixidora | PÀG. 17

SANT BOI DE LLOBREGAT · QUATRE INFANTS VAN MORIR-HI ARRAN DEL TEMPORAL DE VENT DE L'ÚLTIM CAP DE SETMANA DE GENER

El túnel de batuda del camp de beisbol presentava deficiències constructives

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

Després de l'esfondrament del túnel de batuda de Sant Boi de Llobregat que va provocar la mort de quatre infants i ferides a nou persones més, l'alcalde del municipi, Jaume Bosch, va encarregar tres informes al Col·legi d'Arquitectes, al Col·legi d'Enginyers i al Departament de Física Aeronàutica de la Universitat de Barcelona per aclarir els fets. Tot i això, durant una roda de premsa celebrada el 29 de gener, el mateix alcalde va assegurar que, segons els tècnics de la Diputació de Barcelona, l'edifici es trobava en un estat excel·lent. Diversos regidors de l'oposició al govern municipal ja han pun-

La construcció ha d'incorporar barres de ferro dins els forats dels blocs i aquests s'han de reomplir amb ciment líquid

tualitzat que les lloances de l'estat de la instal·lació no feien referència a la seva construcció ni estructura, sinó que només constataren l'aparença ocular externa de l'edificació.

De fet, aquest setmanari va poder accedir a les instal·lacions del pavelló enfonsat pocs minuts després de la tragèdia i les imatges gràfiques de les restes de la runa captades en aquell moment contradueixen les recomanacions constructives bàsiques de les empreses que fabriquen bloc de formigó, element utilitzat per fer el túnel de batuda l'any 1992, segons els dossiers d'assessorament tècnic del *Manual de Construcció* i de la revis-

La pràctica totalitat de blocs estaven buits i sense barres de ferro per a reforçar l'estructura

ta *Bid* -publicacions especialitzades en la formació de professionals del sector de la construcció- i del majorista del sector, Leroy Merlin.

D'entrada, aquests textos exposen que el bloc de formigó és una solució "senzill, ràpida i, sobretot, econòmica" per fer construccions de garatges, magatzems i coberts. El volum dels

blocs -considerablement majors que les totxanes- facilita una major rapidesa constructiva, una reducció de les despeses en mà d'obra i la utilització de menys quantitat de ciment entre les juntes. És recomanable per obres de petit format, però no pas per edificis de diverses plantes. Es tracta, doncs d'un procediment ràpid i barat.

Pel que fa als murs de diversos metres d'alçada i de llargada, els mateixos fabricants dels blocs redacten manuals dirigits als enginyers d'obra, on es defineix la quantitat de mallat de ferro i de volum de ciment líquid que s'ha d'abocar dins els blocs per dotar-los d'una major resistència i rigidesa. Segons figura al *Manual d'As-*

sistència Tècnica de Corce Block (empresa referencial del sector), hi ha tres nivells de seguretat en aquest tipus de murs de paredat: simple, parcialment reforçada i estructural. Per als murs de càrrega exterior -o sigui, on van recolzades les biguetes que sostenen el sostre- que hagin de suportar pressió per terra, moviments sísmics o vent, s'ha d'utilitzar el paredat estructural, amb uns paràmetres clarament definits. Segons aquest manual, la construcció estructural amb bloc de formigó ha d'incorporar barres de ferro dins els forats dels blocs i aquests s'han de reomplir amb ciment líquid, que no permet la presència de bombolles d'aire no compactades de formigó. També s'hi detalla que, en funció de les necessitats, la ubicació i les condicions particulars de cada obra, s'haurà de decidir la distància entre aquests forats de ferro i ciment. La forquilla permesa oscil·larà entre cada dos i cada sis blocs. A més, s'assegura que aquesta estructura de barres d'acer ha de ser en sentit vertical i horitzontal. De fet, al primer manual d'ús de blocs de formigó -redactat pel cos d'enginyers de camins, canals i ports l'any 1906 i signat per Manuel Maluquer i Salvador-, ja es parla de l'ús de les barres d'acer en aquest tipus de material nouvingut dels Estats Units com una novetat revolucionària en el món de la construcció de l'època.

Contradint les recomanacions, a les imatges del túnel de batuda sinistrat, només s'aprecien un parell de columnes de blocs amb forjat de ferro i ciment. El mur lateral, d'una llargada de deu metres i una alçada de quatre i mig, exposat sense cap protecció a les ventades de ponent i mestral, no tenia aquest reforç estructural recomanat pels fabricants. Els mateixos veïns i familiars dels infants afectats per l'ensorrament van poder treure els blocs un a un, ja que només estaven enganxats per una junta de ciment, que va cedir per la pressió i va ensorrar i esmicolar tota l'edificació.

El presos retiren arbres per 250 euros al mes

El Departament de Justícia del Govern de la Generalitat ha trobat un mecanisme força barat per reparar les destrosses del temporal de vent i de neu. Diverses brigades de presos han participat de la neteja dels boscos, camins i carreteres de Sant Cugat del Vallès afectats per les ventades del 25 de gener. Anterior-

ment, ja havien estat enviats als municipis de la Garrotxa afectats per les nevades del dia de Sant Esteve. Es tracta de reclusos que entren en programes de reinserció coordinats des del CIRE i que reben uns 250 euros al mes per aquestes feines, una xifra considerablement inferior a la que rebria qualsevol treballador del

ram. Fa una dècada que diferents entitats crítiques amb el sistema penitenciari (Creu Negra Anarquista, Prou Presons, la Coordinadora Contra els Abusos del Poder o la Coordinadora Contra la Marginalització de Cornellà, entre d'altres) denuncien aquestes pràctiques, que defineixen com un "veritable esclavatge modern".

, així està el pati

SANT JUST DESVERN · CADA MATÍ TREBALLADORES I SOLIDÀRIES ES CONCENTREN A LES PORTES DE L'AJUNTAMENT

La jardineria municipal convoca una vaga indefinida per tot el mes de febrer

Ramon Vila
baixllobregat@setmanaridirecta.info

El conflicte laboral al servei de jardineria de Sant Just Desvern (Baix Llobregat) ha derivat en una vaga total durant tot el mes de febrer. Cada matí, cinc treballadors i les dues persones acomiadades de l'empresa a causa de les protestes es troben amb altres companys solidaris del sindicat CNT a les portes de l'Ajuntament baixllobregatí. El dijous 29 de gener, part de la plantilla va participar al ple municipal per preguntar al govern del PSC i ICV-EUiA sobre les irregularitats denunciades per la secció sindical de la CNT a Acsa-Verd. La plantilla ja va interpellar el consistori el mes de no-

“L'Ajuntament deixa passar el conflicte perquè ens cansem”, diu una acomiadada

vembre quan es van iniciar aturades parcials del servei i l'alcalde Josep Perpinyà (PSC) es va comprometre a intercedir entre l'empresa i el sindicat per mirar de solucionar el conflicte. Les promeses de l'alcalde no s'han concretat i, des de llavors, el sindicat denuncia la passivitat de l'Ajuntament. Per això durant el darrer ple municipal va insistir en la importància del seu paper per frenar les irregularitats i readmetre les dues treballadores acomiadades. Da-

Jardineros concentrats a les portes de l'ajuntament de Sant Just Desvern el passat dijous

vant d'aquest fet, el govern es va comprometre a parlar amb l'empresa el 2 de febrer -després de tres mesos d'haver dit que ho faria. Un cop feta la trobada el regidor d'espai públic i serveis va informar a la plantilla en vaga que l'empresa mantenia la seva postura.

Prevaricació del govern local

Segons el sindicat CNT, l'Ajuntament ha evitat assumir cap responsabilitat en el conflicte durant els últims tres

mesos. També afirma que hi ha “indicis que apunten que el consistori tenia coneixement de les irregularitats en el servei, tot i que va proclamar que desconeixia la situació”. En aquest sentit, el sindicat va aportar diverses proves a l'Ajuntament que evidenciaven que l'empresa Acsa-Verd estava negant les categories corresponents tant en el Conveni Col·lectiu com en el Plec de Condicions del servei privatitzat. Clàudia M. Llano, treballadora de

la secció sindical de la CNT a Acsa i una de les acomiadades, creu que “l'Ajuntament deixa passar el conflicte perquè ens cansem” i afirma que “estan lluitant contra una gran empresa i un Ajuntament amb molts diners”. Així mateix, tenen previst denunciar l'empresa a la Inspecció de Treball perquè està contractant gent per poder substituir la plantilla que fa vaga. El sindicat considera que l'Ajuntament de Sant Just Desvern és part en

el litigi, ja que “no hi ha cap dubte que està eludint deliberadament la seva responsabilitat” i evita assumir les seves funcions per canviar la situació que s'està vivint a un servei municipal. Des de la CNT, també lamenten que “la plantilla hagi de recórrer a la vaga com a mesura de pressió per solucionar una gestió dolenta que s'arrossega des de fa uns anys”. Així mateix, el sindicat estudia la possibilitat de denunciar el consistori per prevaricació.

La CNT vol denunciar l'empresa a la Inspecció de Treball perquè està contractant gent per substituir la plantilla que fa vaga

A dia d'avui, les dues persones acomiadades encara estan pendents de resolucions judicials. Les altres reivindicacions del sindicat comencen pel reconeixement de la secció sindical de la CNT. De fet, reclamen -per tota la plantilla- la fi de la temporalitat laboral, la regularització de les categories professionals, la garantia salarial, un plus de perillositat i penositat i, en general, la millora del servei municipal de jardineria.

MANRESA · ELS SINDICATS MAJORITARIS, CCOO I UGT, NO FAN ACTE DE PRESENCIA DURANT L'ACOMIADAMENT

Guàrdies de seguretat s'encarreguen de fer fora les acomiadades de Pirelli

Directa Manresa
manresa@setmanaridirecta.info

Nom i targeta d'identificació o DNI és el que demanaven els guàrdies de seguretat llogats per l'ocasió a les persones que entraven a treballar a la planta de Pirelli Manresa el dimecres 28 de gener. Si la persona constava a la llista d'acomiadades, se li barrava l'accés a la planta i se li entregava una carta on es notificava un permís retribuït fins el dissabte 31 i la destitució a partir del diumenge 1 de febrer. Així és com la direcció de Pirelli informava de l'acomiadament a més de 120 persones, en compliment de l'Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) que es va fer efectiu el mateix dia. Xavier de Gregorio del sindicat CGT de Pirelli va assegurar que aquesta “és la pitjor manera” que han trobat de fer fora a la gent. “No els van ni deixar passar a recollir

les coses personals, que encara resten a la fàbrica”, afegeix de Gregorio.

L'ERO afecta un total de 257 persones, 40 de les quals -aproximadament- han estat baixes voluntàries i prop de 80 s'han acollit a les baixes per prejubiliació. Els col·lectius més afectats han estat les dones i les persones que tenien entre set i vint anys d'antiguitat

Actuacions i respostes

El dia anterior, l'empresa Pirelli va entregar la llista de les persones acomiadades al Departament de Treball. Segons va informar de Gregorio, el president del comitè d'empresa (CCOO) ja havia recollit la resolució de l'expedient i la llista el mateix matí, però no va comunicar-ho a la resta de comitè ni a les treballadores. Això, sumat al fet que els sindicats majoritaris no van anar a la fàbrica per donar suport a la plantilla acomiadada, va encendre els ànims de les treballadores contra

els sindicats majoritaris CCOO i UGT. Els que van donar suport a la plantilla en tot moment van ser els sindicats minoritaris i la resta de treballadores, que no van treballar la resta del dia

Els col·lectius més afectats han estat les dones i les persones d'entre set i vint anys d'antiguitat

com a mostra de rebuig per l'actuació de Pirelli. Per altra banda, els sindicats CGT i USOC estan estudiant la possibilitat d'interposar demandes per l'actuació de l'empresa.

Polèmica negociació del pla social

El preacord de l'expedient de regulació va ser signat per tots els sindicats -tret de la CGT- i acceptat per la majoria de la plantilla (72% dels vots). Durant el procés de negociació, hi va haver doble joc per part dels sindicats majoritaris i la direcció, segons va afirmar el sindicat USOC en un comunicat: “Durant el dia 23 de desembre, els responsables del Departament de Treball van mantenir contactes amb la direcció de l'empresa i una central sindical per intentar arribar a un preacord abans de començar la reunió”. Segons aquest sindicat, a la reunió oficial, la proposta de mediació presentada per la Direcció General de Relacions Laborals restava tancada i “només es podia dir sí o no”. Va ser en aquesta reunió on va sorgir el redactat de l'acord definitiu del pla social de l'ERO, que s'allunya molt de la proposta inicial -i els seus posteriors mínims- del comitè d'empresa. Les baixes són

evidents, segons la USOC. “De la indemnització de 65 dies per any treballat amb un màxim de 61 mensualitats amb exempció d'impostos, es passa als 55 dies per any treballat amb un màxim de 51 mensualitats en import brut”, expliquen. Així mateix, el pla de prejubiliacions és d'un mínim de 57 anys i no de 53 com havia proposat el comitè. A més, l'empresa no garanteix la continuïtat de la planta i només s'ha aconseguit el manteniment de les condicions d'aquest acord durant un termini de sis anys. Una altra crítica a l'acord és la possibilitat que dóna l'empresa de poder ocupar les places vacants dels seus centres de treball “a la Xina, Romania i el Brasil”, amb les condicions “que s'operi en aquell país”. En aquest sentit, Pirelli no es compromet a recol·locar la plantilla acomiadada en empreses subcontractades, però li donarà preferència -amb reserves- en cas d'una futura demanda laboral a Pirelli Manresa.

, així està el pati

PAÏSOS CATALANS · L'EMPRESA TÉ EL CONTROL DEL CASTELL DE MIRAVET, LA CARTOIXA D'ESCALADEI I EL CASTELL D'ESCORNALBOU

La Generalitat adjudica a 'Levantina Seguridad' la vigilància d'edificis històrics

Ricard Bonaventura

redaccio@setmanaridirecta.info

L'empresa Levantina Seguridad SL -propietat del polític ultradretà José Luis Roberto- està gestionant, des de l'1 de febrer, la seguretat de diversos recintes dependents del Departament de Cultura de la Generalitat a Tarragona, com el Castell d'Escornalbou (Baix Camp), el Castell de Miravet (Ribera d'Ebre) i la Cartoixa d'Escaladei (Priorat).

La notícia no ha passat desapercibuda i el dia 29 de gener, es va engegar una campanya d'enviament massiu de correus electrònics a la Conselleria de Cultura per demanar a Joan Manuel Tresserras (ERC) que revoqués la concessió a l'empresa, arran del seu historial d'agressions i de vinculació al feixisme valencià. Davant l'allau de correus i de periodistes que van telefonar al gabinet de premsa del Departament, el dia 2 de febrer Cultura va emetre un comunicat on declarava que no hi havia cap irregularitat en l'adjudicació i que aquest procediment administratiu és convocat pel Departament d'Economia. És a dir, passen la pilota a Antoni Castells.

El Departament de Cultura va emetre un comunicat on declarava que no hi havia cap irregularitat en l'adjudicació

Abans de fer públic el comunicat, un portaveu del Departament de Cultura va declarar pel diari *El País* que Levantina Seguridad era l'única empresa que s'havia presentat a l'adjudicació i, amb afany de rigor, afegia que no sabia concretar si és un impediment per formar part del registre de la Generalitat el fet de tenir condemnes per agressió. Segons informa pobleviu.cat, ara la campanya de correus electrònics es redirigeix al Departament d'Economia i Finances. La missiva informa dels lligams entre Levantina i l'extrema dreta i evidencia el fet que l'organisme d'un suposat govern "catalanista i d'esquerres" contracti serveis a una empresa amb aquesta mena d'antecedents.

Levantina Seguridad i España 2000 José Luis Roberto, a banda de ser el propietari de Levantina Seguridad i d'un conglomerat de negocis que van de l'hostaleria fins als prostíbuls, és el president del grup España 2000, un partit ultra i xenòfob que, entre d'altres activitats, es dedica a convo-

C. FRANCESC

ROBERT

A l'esquerra, José Luis Roberto, propietari de Levantina Seguridad. A la dreta, el castell de Miravet, un dels edificis que vigilaran.

car marxés de caràcter racista en poblacions valencianes amb presència d'immigració, amb una parafernàlia que inclou consignes feixistes i nazis, banderes espanyoles i blaveres i música amplificada del compositor alemany Richard Wagner. Recórrer els episodis del *currículum vitae* d'aquest feixista declarat seria d'allò més llarg: durant la transició va ser detingut per col·locar dues bombes en trobades independentistes al País Valencià, fets pels quals mai va ser condemnat. Motejat com *el cojo*, J.L. Roberto és considerat l'impulsor d'Acción Radical, un dels grups neonazis més violents de l'Estat espanyol -i format per membres de Levantina- al qual, entre d'altres agressions, se li atribueix la mort del jove de Burjassot Guillem Agulló, apunyalat mortalment als 18 anys per Pedro Cuevas. L'autor material de l'assassinat d'Agulló va complir quatre anys de presó i va tornar a ser detingut el 2005 en el marc de l'*operació Panzer*, a resultes de la qual la policia va desmantellar un grupuscle paramilitar neonazi autoanomenat FAS (Frente Anti-Sistema) a la ciutat de València. La Guàrdia Civil va saldar l'operació amb vint detinguts, tres d'ells militars en actiu, a més de la confiscació d'un llançagranades, diverses armes curtes i armes blanques que venien per Internet. Casualment, un dels advocats dels acusats i gairebé portaveu dels detinguts era Manuel Sala-

zar, casat amb la filla del general Escandell -colpista del 23-F- i actual soci de Jose Luis Roberto, amb el qual formen el bufet d'advocats Roberto&Salazar. Aquest despatx d'advocats, a banda d'actuar com a defensor habitual de neonazis, té la seu central a les oficines de l'Associació Nacional d'Empresaris de Locals Nocturns (ANELA), de la qual Rober-

El propietari és també el president del grup ultra i xenòfob España 2000, partit que convoca marxés de caràcter racista

tó és president. De fet, Levantina Seguridad integra el seu gabinet jurídic en aquest bufet i, d'aquesta manera, conforma un entramat legal que aglutina gimnasos de Vale Tudo -on els seus professionals "es posen en forma"- i botigues de roba paramilitar i d'alimentació esportiva gestionades pel fill de Roberto. Així mateix, Levantina edita una revista pels seus treballadors, *Nosotros*, amb titulars de portada com: "La avalancha

de los sin papeles". El petit imperi d'*el cojo* -sota l'aixopluc de la ultradreta valenciana i l'herència franquista- ha intentat finançar i crear una coalició similar al Front Nacional Francès, dins la qual s'han produït moltes escissions i la retirada d'alguns grups com el MSR (Moviment Social Republicà), Democracia Nacional o Alianza Nacional.

Segons el magistrat Juan Javier Campos, que va fallar contra José Luis Roberto el 1998 per obligar els seus treballadors a afiliar-se als sindicats Central Obrera Nacional Sindicalista (CONS) i a la FE-FNS (Falgange Espanyola-Front Nacional Sindicalista), tot vulnerant el dret a la lliure sindicació: "S'aprecia una vinculació indubtable entre les empreses i les organitzacions sindicals d'ideologia coneguda i públicament expressada". D'altra banda, la reaparició de Pedro Cuevas, l'any 2007, com a número 6 per Alianza Nacional al poble de Chiva (València) va fer esclatar una alarma social contra els partits d'extrema dreta. Diverses entitats cíviques, ONG i tots els partits polítics -menys el PP- van demanar que la Generalitat Valenciana rescindís tots els contractes amb Levantina Seguridad.

Desembarcament a Tarragona

L'estratègia d'expansió d'Espanya 2000 al sud del Principat també ha estat denunciada reiteradament. Amb un des-

patx al cèntric carrer Estanislaus Figueres de Tarragona, Levantina Seguridad disposa d'una oficina que, alhora, també s'utilitza com a seu del partit. Tot i que l'oficina sembla una mica abandonada, les connexions són clares. El delegat de Levantina a Tarragona, Severiano Márquez, també va ser cap de llista, amb uns resultats nefastos, de les últimes eleccions espanyoles per Espanya 2000 a Tarragona.

Els contractes d'aquesta empresa de seguretat han estat objecte de denúncia a diverses poblacions com Reus, on es va exigir que l'Ajuntament trenqués el contracte de seguretat que tenia amb l'empresa valenciana pels concerts i activitats de la festa major de l'any 2006. El mateix any, en una discoteca de Salou, uns porters de Levantina van propinar una pallissa brutal a dos joves i, a Salou i Torredembarra, les assemblees de joves es van manifestar contra les agressions feixistes.

Tarragona encara és la picota de l'extrema dreta. Primer, Democracia Nacional va intentar entrar sense èxit (disturbis a l'Hotel Quality de Reus, 2003); després, Espanya 2000 ho va provar amb l'anunci de sopars d'afiliats a través d'una web ara inexistente, i finalment Alianza Nacional es va manifestar pels carrers de Tarragona, el 12 d'octubre de 2008, amb la participació de 150 persones vingudes en autobús.

, així està el pati

MATARÓ · OKUPACIÓ

La justícia absol els quatre detinguts als desallotjaments de La Fibra i l'EO Àcrata

Directa Maresme
maresme@setmanaridirecta.info

Les quatre persones detingudes el 28 d'octubre de 2008 mentre es concentraven als horts del CSOA La Fibra per protestar pel desallotjament van ser absoltes per la jutgessa.

Així doncs, els Mossos d'Esquadra van veure com les peticions de càrrecs per desobediència, desordres i resistència a l'autoritat que van fer constar a l'atestat no van progressar. Els fets van succeir unes hores després que un ampli dispositiu de la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra -format per setze furgonetes d'antidisturbis-desallotjats els dos centres socials okupats que hi havia a la ciutat. L'operació es va iniciar a quarts de sis de la matinada al carrer Pasqual Madoz, on es va tancar l'Espai Okupat Àcrata. Paral·lelament en el temps, un altre

Les peticions per desobediència, desordres i resistència no van progressar

grup de policies dirigits pel cap de la Brigada Mòbil, Simón Cayuela, va accedir a La Fibra. Als volts de les dotze del migdia del mateix matí, un grup de Mossos d'Esquadra -alguns d'ells de paisà- va detenir quatre joves que s'havien desplaçat fins els horts del CSOA La Fibra i els va traslladar a les dependències de l'Àrea Bàsica Policial (ABP) de Mataró. Els joves van ser posats en llibertat amb càrrecs nou hores després dels fets. Tot i que en primera instància també se'ls acusava d'atemptats a l'autoritat, els Mossos d'Esquadra van rectificar i, finalment, van retirar aquesta acusació i la van fer desaparèixer de la denúncia.

Durant el judici celebrat el dimecres 27 de gener, un testimoni va declarar a favor de les processades i va afirmar que els quatre joves es trobaven dins l'espai dels horts en el moment de la detenció. Es dona la circumstància que la policia va inhabilitar l'accés a l'antic centre social però va mantenir oberta la zona agrícola, de manera que separava clarament un espai de l'altre i desvinculava els horts del desallotjament.

Per la seva banda, els Mossos d'Esquadra -encapçalats per Felip Garcia i Rafael Tello- no es van poder beneficiar de la declaració del seu testimoni, el cap d'obres de l'empresa contractada per l'enderroc de la factoria, ja que aquest no va comparèixer. Davant d'aquesta situació, la jutgessa va concloure que no hi havia proves prou contundents per afirmar que els detinguts es trobessin dins l'espai desallotjat i, finalment, els va absoldre.

MATARÓ · L'ENDERROC DEL CONJUNT ARQUITECTÒNIC DEL SEGLE XIX EN COMPÀS D'ESPERA

Noves troballes aturen l'aprovació del 'trasllat' de Can Fàbregas i de Caralt

ROMUALD GALLOFRE

Les obres a la històrica fàbrica de Mataró han quedat parcialment aturades després de la troballa en el subsòl

Directa Maresme
maresme@setmanaridirecta.info

Quan semblava que l'enderroc del conjunt arquitectònic de Can Fàbregas i de Caralt era més que segur, s'ha produït un nou capítol del llarg estira i arronsa que manté enfrontats l'Ajuntament i la ciutadania des de 2006.

L'arquitecte i autor del projecte de desmuntatge, trasllat i emmagatzematge, Josep M. Puig Boltà, va anunciar a la reunió del consell del patrimoni celebrada el 27 de gener -on s'havia de votar l'aprovació- l'existència de restes arquitectòniques no previstes al projecte.

El govern municipal convoca dos consells amb representants comuns de forma simultània

Al subsòl de la factoria, s'hi han trobat elements com un pou de més de vint metres de fondària i dos de diàmetre o unes galeries que s'uneixen amb la base de la xemeneia de la nau, entre d'altres. És per aquest motiu que la votació no es va dur a terme, ja que primer s'han de valorar les troballes i, en funció de la catalogació que rebïn, hauran de ser conservades o

destruïdes. Tant la Plataforma Salvem Can Fàbregas com la Candidatura d'Unitat Popular han comunicat que tenien constància de l'existència d'aquestes restes. En aquest sentit, la CUP va presentar un recurs d'alçada la setmana passada. El document feia referència als elements del subsòl que, segons asseguraven des de la plataforma, "s'estan exposant al perill de les obres amb maquinària pesada".

Convocatòries opaques

Aquest consell però, no va ser l'únic que es va celebrar el 27 de gener. El govern municipal va convocar tres reunions el mateix dia. Les tres tenien l'objectiu de prendre decisions sobre el futur del projecte. Al matí, hi havia prevista la Comissió Informativa de Serveis Territorials d'Urbanisme. Al vespre, d'una banda, el Consell d'Administració de l'empresa municipal de Promocions Urbanístiques (PUMSA), i de l'altra, el Consell Municipal de Patrimoni Arquitectònic, totes dues reunions a les 8 del vespre, però a diferents emplaçaments. És dona la circumstància que l'urbanista Agapit Borràs és el representant de la CUP als dos consells. La coincidència d'horaris dels dos consells impedia, doncs, l'assistència i la votació de Borràs. Davant d'aquesta situació, el representant de la CUP va fer arribar un escrit al regidor d'Urbanisme, Ramon Bassas (PSC), on demanava un canvi d'hora del Consell d'Administració de PUMSA a fi i efecte de poder exercir el seu dret de participar als dos òrgans dels quals és membre. Tot i la petició d'Agapit Borràs, Bassas va mantenir

la coincidència d'horaris. Borràs també es va assabentar que a la reunió de PUMSA només hi podria assistir ell, però que, en canvi, podria delegar la seva assistència al Consell de Patrimoni.

D'aquesta manera, al matí, durant la celebració de la Comissió Municipal Informativa de Serveis Territorials, es va votar el projecte de manera favorable al trasllat amb un total de cinc vots a favor (govern) i tres en contra (oposició). El regidor de l'oposició, Joaquim Fernández (CiU), no va poder assistir a la votació i, per tant, no va poder emetre el seu vot, ja que els estatuts no permeten delegar aquesta decisió.

Si finalment s'aprova el projecte, es posarà punt final a una batalla iniciada el desembre de 2006

Ja al vespre, quan fins i tot la plataforma -mitjançant la seva web-deixava "vist per sentència" el desmuntatge de la nau, es van celebrar els dos consells restants. Malgrat l'absència d'Agapit Borràs -forçada pel govern municipal- el Consell de Patrimoni es va celebrar. Puig Boltà va comunicar que s'havien trobat noves restes i ara s'haurà d'esperar per conèixer la seva

catalogació. Mentrestant, les màquines que continuen treballant dins el conjunt arquitectònic haurien de romandre aturades. L'Ajuntament, per la seva part, ha assegurat que les darreres troballes no suposaran un impediment per dur a terme el trasllat.

Sota l'ombra del Corte Inglés

Si finalment s'aprova el projecte, es posarà punt final a una batalla iniciada el desembre de 2006. Si és així, la ciutat de Mataró veurà com es trosseja -en porcions de quinze tones-, es desmunta i s'emmagatzema una fàbrica de l'any 1879 per traslladar-la a la vorera del davant. L'Ajuntament va anunciar en una roda de premsa celebrada la setmana passada que s'han reduït els costos mitjançant una reformulació del procés de desmuntatge. Ara, tot plegat costarà menys del previst, un milió i mig d'euros. Segons va explicar el regidor d'Urbanisme, Ramon Bassas, aquest cost l'assumiran els principals operadors del nou sector comercial, el Corte Inglés i Promociones Riera, l'empresa encarregada de construir la Torre Barceló, que té processos oberts per l'alçada projectada i, més, s'ha declarat en suspensió de pagaments.

Malgrat la sèrie de despropòsits que ha generat l'afer de Can Fàbregas i de Caralt, l'Ajuntament preveu que el desmuntatge i emmagatzematge es materialitzi a finals d'any. Així es donaria llum verda a l'arribada del Corte Inglés, fet al qual la Plataforma Salvem Can Fàbregas -focalitzada en la defensa del patrimoni històric- mai no s'ha oposat.

, així està el pati

ANOIA · EL COL·LECTIU ASSEGURA QUE L'AJUNTAMENT NO S'IMPLICA PROU EN BUSCAR SOLUCIONS AL RESPECTE

L'Assemblea de Joves de Capellades denuncia problemes en el transport

Xavi Martí
Capellades

El municipi de Capellades, situat dalt d'una muntanya a 317 metres sobre el nivell del mar, "sempre ha presentat" problemes relacionats amb el transport públic. Davant d'aquesta conjuntura, l'Assemblea de Joves de Capellades (AJC) ha decidit iniciar una campanya de protesta per demanar "un servei de

L'AJC assegura que "l'augment de la freqüència de trens ha provocat que els usuaris triguin molt més a arribar a Barcelona"

transport eficient". El motiu que ha portat l'AJC a fer aquesta campanya és que "ara, l'augment de la freqüència de trens dels Ferrocarrils de la Generalitat (FGC) ha provocat que els usuaris de Capellades triguin molt més a arribar a Barcelona i que un servei tant bàsic com el bus d'apropament -que permet arribar des del nu-

Trajecte del bus que va des del poble fins a l'estació tapada pels arbres al centre de la imatge.

cli del poble a l'estació dels FGC- hagi desaparegut a certes hores".

L'AJC va iniciar la campanya denunciant "la manca total de planificació" en el servei públic ferroviari desplegat per la Generalitat amb els

Ferrocarrils, ja que "tot i que la freqüència de trens ara és molt més abundant que temps enrere, els combois triguin molt més temps a fer els recorreguts".

En aquests moments, l'estació dels Ferrocarrils de Capellades, si-

tuada al peu de la muntanya que sosté el municipi, acull dos trens cada hora en cada sentit de la marxa. Temps enrere, només arribava a aquesta estació un tren cada hora. Tot i aquesta millora en la freqüèn-

cia, però, l'AJC sosté que, "com que la freqüència de pas de l'autobús que comunica Capellades amb l'estació és la mateixa que abans, un d'aquests nous trens no té correspondència amb el bus d'apropament". Aquesta circumstància provoca, segons l'AJC, que els usuaris, després d'agafar un tren que no té correspondència, s'hagin d'esperar a l'estació per pujar al bus o bé que hagin d'anar al nucli del poble a peu per la carretera, "amb el perill que això suposa".

L'autobús d'apropament, conegut popularment al municipi com a *Tinu*, comunica el nucli de Capellades amb l'estació dels FGC i està gestionat per Montferri, una empresa privada de transports que té un conveni amb la Generalitat.

Amb aquesta campanya, l'AJC "exigeix un servei eficient i gratuït del bus d'apropament i una freqüència de pas d'aquest vehicle que concordi amb els horaris dels FGC". El col·lectiu de Capellades també denuncia "el preu elitista que es fa pagar per un servei de bus deficient", ja que això també provoca que "la gent incrementi l'ús del transport privat i contribueixi, així, a augmentar la contaminació atmosfèrica". La campanya per un transport eficient també ha portat l'AJC a demanar a l'Ajuntament de Capellades un major compromís en aquest tema, "ja que entenem que la seva implicació és insuficient".

ANOIA · LA PÀGINA EXPOSA ELS CONSELLS BÀSICS PER PODER LLOGAR UN HABITACLE AMB TOTES LES CONDICIONS

Un capelladí crea una web per eliminar intermediaris en el lloguer d'habitatges

Xavi Martí
Capellades

El capelladí Jordi Gabarró Mestre ha ideat i creat el portal d'Internet CercaPisos.Cat, que, segons l'autor, "posa a disposició de tothom un mecanisme fàcil i àgil de comunicació entre qui cerca i qui ofereix un immoble per evitar la intervenció d'intermediaris que únicament busquen fer negoci d'un dret bàsic com és l'habitatge". CercaPisos.Cat es perfila com una pàgina web que posa a disposició de la gent un espai comú on es poden entendre els demandants d'habitatge i els que n'ofereixen. El portal de recerca d'habitatge, a més, és obert a les persones que volen comprar i a les que tenen la intenció de llogar un pis, una casa o un terreny.

El servei ideat per Jordi Gabarró Mestre és totalment gratuït i incorpora una pàgina interactiva per cercar i oferir habitatges arreu dels Països

Catalans. Gabarró espera que el portal "esdevingui una pàgina de referència entre el jovent i els estudiants que busquen o ofereixen habitacions a prop de les universitats" de tot el país. La pàgina de Gabarró inclou informació pràctica per orientar els seus usuaris en aspectes com el contracte i la fiança de l'habitatge, els preus de les mensualitats del lloguer o aspectes relacionats amb la conservació i les obres de l'arrendatari.

El CercaPisos.Cat dona un seguit de consells a l'hora de triar un habitatge per anar a viure-hi de lloguer. Gabarró indica que, primer de tot, cal "tenir clar a quina barriada de la ciutat vols viure, ja que, segons quina sigui, el preu pot pujar molt". Després, segons CercaPisos.Cat, és necessari que la persona que vol llogar un habitatge comprovi les seves condicions d'habitabilitat quan el visiti i que es fixi en aspectes com les instal·lacions elèctriques, d'aigua i de gas o els panys de les portes.

El portal per trobar pisos també tracta els aspectes jurídics que, sovint, són desconeguts pels joves o les persones que volen llogar un habitatge. Així, CercaPisos.Cat ofereix consells en relació al tema del contracte i indica que "es pot fer de paraula o per escrit, encara que la manera més aconsellable és l'escrita i molt millor si el fas amb un model oficial".

La pàgina s'endinsa en el tema de la renda dels lloguers, és a dir, les mensualitats que cal pagar al propietari. Gabarró assenyala que la renda "es farà efectiva al llarg dels set primers dies del mes" i que "en cap cas no es podrà exigir el pagament de més d'una mensualitat". CercaPisos.Cat també assessora sobre aspectes relacionats amb l'Impost de Béns i Immobles (IBI) i manifesta que "abans d'incloure aquesta taxa a la renda t'asseguris, a través del teu ajuntament, que el valor cadastral de l'habitatge estigui actualitzat".

Un altre aspecte jurídic que envolta el lloguer de qualsevol habitatge i

Captura de pantalla del portal CercaPisos.cat

que també acapara l'atenció de CercaPisos.Cat és el concepte de la fiança. A la web, Gabarró indica que "en el moment d'inici del contracte, s'ha d'entregar una quantitat equivalent a una

mensualitat al propietari en concepte de fiança", tot i que també avisa la gent que vol llogar un pis i els diu que "no poden exigir mai una quantitat de fiança superior a un mes".

, reportatge

Negrescolor

Joan Fernández és Joan Negrescolor, el nom de guerra d'un il·lustrador excepcional, veí del barri de Sants des de fa una pila d'anys.

Es va formar com a il·lustrador a l'escola Massana, després de fer el batxillerat artístic a l'escola Pau Gargallo de Badalona. Però això del pinzell ja li venia de lluny, ja que es va criar rodejat de pots i teles del seu pare, que sempre havia pintat.

Segurament el nom de Negrescolor no sona a molta gent, però de ben segur que reconeixeran alguna de les seves imatges, estampades a moltes samarretes de la desapareguda Arran o de l'actual Ciutat Invisible. Ell és el responsable de l'àmbit gràfic i del taller de serigrafia de la popular cooperativa.

Va començar a barrejar la il·lustració i els moviments socials per una qüestió natural, com una arma més de comunicació, contràriament a la tendència imperant de no barrejar l'art amb política. I és que, dissortadament, n'hi ha que creuen que l'art es troba en una altra dimensió, ben lluny de la política. Va ser un dels fundadors del col·lectiu Grafi-K, on es prenien la comunicació gràfica com un mitjà més de contrainformació i, sobretot, per fer evolucionar un llenguatge gràfic dels moviments socials molt estereotipat.

Actualment, col·labora amb diversos mitjans de comunicació, entre ells aquest setmanari, però

també Diagonal, la Burxa de Sants i la publicació Caldodecultivo.mgz. A part d'això, té una pila de projectes entre mans o desenvolupats recentment. Personalment, destacaria una sèrie de cartells impressionants de les activitats de Black Salad, un projecte molt interessant de divulgació de la música negra.

Tot i que la il·lustració l'absorbeix cada cop més, encara es declara novell en el terreny, segurament per les dificultats que traspua el sector i per la impossibilitat de guanyar-se bé la vida sense dedicar-hi esforços sobrehumans. No serà pas pels mèrits propis, que no s'ho mereix, perquè des que vaig descobrir el seu bloc (negrescolor.blogspot.com), que no puc parar de xafardejar-lo. La senzillesa del seu llenguatge és mereixedora de reconeixement.

El traç rectilini, l'austeritat de tintes -molt ben combinades- i la deformació perfecta de l'espai el delaten com a deixeble d'un dels grans: Arnal Ballester. M'explica que sovint se l'ha criticat pel seu *arnalisme*, tot i que, precisament, això és un mèrit, perquè beu del millor d'Arnal Ballester, Pablo Amargó i El Roto i, al mateix temps, crea un còctel visual fantàstic i amb un perfil propi que molts envegem.

TEXT: Jordi Borràs

- 1.- Obra personal
- 2.- Obra personal
- 3.- Il·lustració per la revista *Garabattage*
- 4.- Il·lustració per a *Diagonal*
- 5.- Obra personal
- 6.- Il·lustració per a *Diagonal*
- 7.- Cartell per a Black Salad
- 8.- Il·lustració per l'especial sobre penes multa de *La Burxa*
- 9.- Disseny La Ciutat Invisible
- 10.- Disseny La Ciutat Invisible
- 11.- Imatge per al festival SAY IT LOUD organitzat per Black Salad

, així està el pati

CATALUNYA · RIPOLL I SANT CELONI, ÚLTIMES LOCALITATS QUE ES DESMARQUEN DE LES ÀREES RESIDENCIALS ESTRATÈGIQUES (ARE)

El 'cop de decret' per construir 90.000 habitatges topa amb l'oposició municipal

A l'esquerra, buidatge d'una de les urnes de la consulta de Sant Celoni. A la dreta, el paratge de Ripoll on es preveia la construcció d'habitatges.

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

La tardor de l'any 2007 es va aprovar, amb gran rebombori, el Pacte Nacional de l'Habitatge. Aquest acord entre administracions, promotors, constructors, caixes i algunes entitats de la societat civil catalana pretenia posar fil a l'agulla a la manca d'accés al dret de tenir un habitatge digne per gran part de la població. Des d'un bon inici, les entitats crítiques amb els plans del Govern, encapçalades per V de Vivenda i les assemblees per un Habitatge Digne -que durant aquelles dates van mobilitzar milers de persones en manifestacions multitudinàries arreu de Catalunya-, van apuntar que les mesures acordades en aquell pacte no garantirien l'habitatge, ja que "no es feien reformes estructurals de la concepció actual de l'habitatge com un negoci o un element de mercat". Un any i mig després, aquells auguris s'havien començat a materialitzar. El finançament d'habitatge protegit per part de bancs i caixes no arriba, les promotores aturen la majoria de projectes en marxa o planificats i la compra de pisos ha caigut prop d'un 60% pel cap baix.

Una de les mesures més controvertides d'aquell pla va ser la crea-

ció de les ARE (Àrees Residencials Estratègiques), un mecanisme executiu per la via del decret llei -potestat en mans de la Generalitat arran de l'aprovació del nou Estatut- que pretenia accelerar la construcció de més de 100 barris nous, distribuïts arreu de 86 municipis de tota la geografia catalana. Amb aquesta mesura, es volien evitar les tramitacions

Les ARE acceleraven la construcció de més de 100 barris nous, distribuïts arreu de 86 municipis catalans

lentes dels POUM locals (plans locals que defineixen les àrees on es poden fer urbanitzacions noves), les al·legacions i les tardances -tan críticades des de la perspectiva de negoci de la Cambra de Comerç i la Cambra de Contractistes. La Generalitat responia, d'aquesta manera, a les demandes dels representants empresarials del sector del totxo,

que van signar el Pacte Nacional per l'Habitatge a canvi de rebre compensacions en forma d'obra contractada d'urgència per la pròpia administració. Aleshores ningú no va voler preveure l'actual escenari de crisi financera que ha trastocat totes les previsions.

El PSC, ERC i ICV-EUiA -des del Govern de Catalunya- i CiU -des dels consells comarcals i per afinitat amb els grans lobbies del sector de la construcció- van voler dibuixar un escenari sense massa traves a totes les tramitacions. Però aquest decret llei signat per Joaquim Nadal, Francesc Baltasar i el president José Montilla ha topat amb la realitat local, complexa i crítica, que ha interpretat tota l'operació com una imposició del Palau de la Generalitat i a esquesnes del territori. En un primer moment, els municipis de Mataró, Esparreguera, Santa Coloma de Cervelló, Sitges i Celrà ja van baixar del tren de les ARE, tot i que els seus POUM locals ja havien planificat el desenvolupament urbanístic que ara ha previst la Generalitat.

La presència de les CUP (Candidatura d'Unitat Popular) en algunes d'aquestes localitats ha trencat la baralla de la tradicional correlació de forces entre PSC, ERC i CiU, fet que ha obligat a mostrar posicionaments més

AMBIT PDU	ARE	HECTÀREES	HABITATGES
Alt Penedès-Garraf	4	59,11	3.286
Baix Llobregat	13	277,87	15.713
Barcelonès	7	52,12	4.552
Maresme	6	54,07	2.846
Vallès Occidental	9	123,96	9.072
Vallès Oriental	7	104	6.059
Alt Píneu i Aran	4	36,09	1.869
Camp Tarragona	14	368,59	18.518
Comarques Centrals*	10	159,89	8.106
Comarques Gironines	16	138,77	7.607
Ponent (Terres de Lleida)	7	177,43	10.184
Terres de l'Ebre	3	46,93	2.345
TOTAL	100	1.598,83	90.157

Llistat d'ARE previstes inicialment pel Govern de la Generalitat

clars davant l'opinió pública local. Un dels casos més paradigmàtics ha estat el de Sant Celoni. En aquesta població, després d'un any de debats, preguntes i mocions, finalment, el 25 de gener es va convocar un referèndum vinculat que havia de decidir la postura oficial de l'Ajuntament respecte la construcció de 521 habitatges nous en una àrea fora del nucli urbanitzat i que està catalogada per la Generalitat com a zona d'especial protecció pels seus valors mediambientals. El resultat de la consulta va ser contundent. Un 70% dels celonins van dir *no* a les intencions del conseller Nadal; la participació va ser del 30% de la població censada. El dia anterior, a Ripoll també es va fer una consulta popular. El 70% dels veïns i veïnes van rebutjar l'ARE i van donar el vistiplau a l'actual previsió urbanística del POUM, probablement menys agressiva amb el territori i més lenta. En aquest cas, la participació va ser menor, només d'un 10%. Tot i la deslegitimació dels projectes via referèndum, en unes declaracions fetes durant una visita al municipi de Planoles el cap de setmana passat, el con-

seller Nadal es va mostrar desafiant amb la postura dels municipis i va assegurar que el decret llei sempre està per damunt de les mocions o els referèndums. El 3 de febrer Nadal va rebre els regidors de Sant Celoni que li van comunicar el posicionament contrari

El Conseller Nadal va assegurar que els decret llei sempre estan per damunt de les mocions i referèndums

del municipi. El conseller va prometre una resposta del Govern -sense especificar en quin sentit- abans de publicar-se l'ARE al DOGC. Els plans municipals de Berga i Vilanova (a instàncies de la CUP) i el de Manlleu (governat per ERC) també s'han posicionat en contra i així ho faran saber al Govern de la Generalitat.

Un 'amic' de Montilla darrere l'ARE de Sant Celoni

En el complex entramat d'interessos especulatiu que es mou darrere dels plans urbanístics, acostumen a tenir-hi un pes les relacions personals i les *coïncidences* entre polítics i empresaris. Així, els terrenys on s'havia de fer l'ARE de Sant Celoni pertanyen a tres empresaris del sector molt coneguts i

molt influents. Segons consta al Registre Mercantil, Elena Cabarrocas i José Manuel Navas són propietaris d'algunes de les hectàrees dels terrenys rústics de Can Riera de l'Aigua -indret on s'havien de fer els 521 habitatges-, que ara han passat a ser urbanitzables i, en conseqüència, han incrementat exponencial-

ment el seu valor de mercat. Cabarrocas i Navas, directius de l'empresa Ecotorres 2502 SL, van coincidir amb José Montilla a la junta d'administració del World Trade Center Almeda Park de Cornellà de Llobregat, el nou parc de negocis i empresarial orquestrat per Montilla quan encara era alcalde de la ciutat.

, així està el pati

GIRONA · L'ASSEMBLEA DE SUPORT HA CONVOCAT UNA CONCENTRACIÓ EL 7 DE FEBRER

La fiscalia espanyola demana cinc anys de presó a Núria Pórtulas

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

El fiscal de l'Audiència Nacional espanyola, Miguel Angel Carballo, demanarà cinc anys de presó i una multa de 6.300 euros a Núria Pórtulas sota l'acusació de 'col·laboració amb banda armada' durant el judici que es durà a terme properament. L'informe basa l'acusació en el que, segons l'advocat de l'acusada, Benet Salellas, "és una llista de sospites i hipòtesis". En aquest sentit, el text presentat se centra en els lligams entre Núria Pórtulas i Juan Sorroche, detingut i empresonat a Itàlia per la participació en l'incendi de dues furgonetes de l'empresa ferroviària d'aquest país per la col·laboració

Segons l'advocat, l'acusació és "una llista de sospites i hipòtesis"

d'aquesta en la deportació de persones migrades. Segons el fiscal, el fet de posseir propaganda anarquista en abundància i mantenir comunicacions amb diferents presos o persones vinculades a l'anarquisme són proves evidents de col·laboració amb un "grupo de afinidad en el entorno anarquista insurreccionalista, que realizaría acciones directas violentas". D'altra banda, des de l'assemblea per la llibertat de Núria Pórtulas consideren que l'argumentació del fiscal cau pel seu propi pes i valoren la situació com un salt més en l'espiral repressiva cap a les persones que se solidaritzen amb els presos i preses polítiques. La convocatòria d'una concentració el dissabte 7 de fe-

ARXIU / DAVID BORRAT

Mobilització per la llibertat de Núria Pórtulas durant la primavera de 2007 al centre de Girona

brer a Girona, feta abans de la petició del fiscal, permetrà difondre la nova situació i reactivar la campanya per l'absolució de cara al judici.

El cas

La jove de Sarrià de Ter, detinguda sota la llei antiterrorista el 7 de febrer de 2007 al seu domicili pels Mossos d'Esquadra, va ser empresonada durant tres mesos per ordre de l'Audiència Nacional espanyola. En un primer moment, la policia autonòmica la va acusar de pertinença a banda armada i tinença d'explosius.

Posteriorment i ja davant el jutge de l'Audiència, l'acusació de tinença d'explosius es va retirar perquè aquests no existien. Llavors, l'acusació es va reduir de pertinença a col·laboració amb banda armada. El cos policial va demanar més temps

per dur a terme noves investigacions al jutge instructor. El magistrat hi va accedir i va dictaminar l'empresonament de Pórtulas. Tres mesos més tard i davant la falta de noves proves dels Mossos d'Esquadra -només la famosa agenda blava que havien confiscat en un control de carretera després d'una manifestació-, la jove de Sarrià va ser posada en llibertat sota la fiança de 15.000 euros.

Les mobilitzacions

La detenció i empresonament de Núria Pórtulas va provocar una gran mobilització social des del primer moment, fet que va esdevenir clau per aconseguir la seva sortida de la presó, segons l'assemblea de suport. L'organització d'aquesta mobilització la va endegar l'assemblea per la llibertat de Núria Pórtulas, un col·lectiu des del

qual es van convocar concentracions, recollides de firmes, mocions als plens municipals, accions de denúncia... Entre els exemples de suport més importants de la campanya per la llibertat de Núria Pórtulas, destaquen les concentracions setmanals davant la seu d'ICV, les més d'11.000 signatures entregades a la Generalitat o les diverses manifestacions amb una elevada i constant participació. El paper d'ICV en tot el cas, tant pel fet que els Mossos d'Esquadra fossin qui van iniciar i aplicar la llei antiterrorista com per les posteriors declaracions fetes per Joan Boada -secretari general d'Interior- i per Joan Saura -conseller d'Interior- que criminalitzaven Núria Pórtulas i la campanya de suport, han fet que aquesta formació torni a ser el blanc de les crítiques arran d'aquesta operació repressiva.

FORALLAC · TERRITORI

El TSJC obliga la Generalitat a protegir el nucli medieval de Vulpellac

Eva Badia
redaccio@setmanaridirecta.info

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) ha estimat el recurs contenciós administratiu interposat per l'associació SOS Empordanet que exigia a la Generalitat la incoació i tramitació d'un expedient per la declaració de Bé Cultural d'Interès Nacional (BCIN) en la seva modalitat de conjunt històric pel nucli medieval de Vulpellac, al municipi de Forallac (Baix Empordà). L'entitat de defensa del territori va denunciar el Departament de Cultura de la Generalitat el gener de 2007 i aquest ha estat obligat a declarar un entorn de protecció d'aquest conjunt històric en un termini màxim de deu dies. Pel Tribunal Superior de Justícia, malgrat que la declaració de BCIN és una facultat discrecional de l'administració, en el cas de Vulpellac existeixen prou elements determinants dels valors patrimonials, arquitectònics i culturals que justifiquen l'atorgament d'aquesta figura de protecció del patrimoni cul-

La protecció obstaculitzarà una urbanització prevista al Castell de Vulpellac

tural. D'aquesta manera, s'estima la pretensió de SOS Empordanet, que el gener de 2006 va sol·licitar formalment la protecció d'aquest conjunt medieval davant del Departament de Cultura de la Generalitat, sense obtenir mai una resposta expressa a la seva petició. Per això van decidir interposar el recurs contenciós administratiu que s'ha notificat aquesta setmana.

Incidència en el planejament urbanístic

Com destaca l'entitat empordanesa, l'Ajuntament de Forallac es va oposar al recurs contenciós i a les mesures de protecció del patrimoni cultural perquè aquestes obstaculitzaran l'execució de l'actual planejament urbanístic municipal, que preveu la implantació d'una urbanització als terrenys situats davant del Castell de Vulpellac. La sentència no condemna la depuració de responsabilitats administratives per la manca d'actuació durant tot el temps transcorregut, si bé reconeix l'existència d'una resolució de 1979 dictada pel Ministeri espanyol de Cultura segons la qual s'ordenava incoar un expedient per declarar BCIN aquest conjunt històric artístic de Vulpellac. Aquesta resolució no es va executar mai amb el tràspàs de competències de l'Estat a la Generalitat. L'Institut d'Estudis Catalans va incorporar un expedient al procés judicial on recolzava la proposta de declaració de BCIN.

Manifestació per la Teixidora

Més de dues centes persones es van manifestar el 28 de gener pels carrers del barri barceloní del Poblenou en contra del desallotjament del CSO La Teixidora sota el lema *Volen desallotjar La Teixidora. Quina Vergonya! No tornaran a silenciar les utopies del Poblenou*. Després d'estar una estona concentrades, les assistents a la manifestació van iniciar la marxa davant l'edifici desallotjat. Durant el recorregut, que va baixar per la rambla del Poblenou, es van poder sentir crits contra l'Ajuntament de Barcelona i contra les immobiliàries, que segons els manifestants "destrossen el barri". Durant el recorregut es va ocupar l'hotel Confortel -símbol de l'especulació- durant uns minuts i es va llegir un comunicat. La manifestació va acabar de nou davant La Teixidora.

ALBERT GARCIA

, roda el món

BRASIL · LES NACIONS SENSE ESTAT PROTAGONITZEN AMB ÈXIT EL FÒRUM SOCIAL MUNDIAL

Repensar l'autodeterminació en temps de globalització i crisi

El Fòrum Social Mundial 2009 de Belém do Pará (Brasil) ha introduït amb força dins el moviment altermundialista els drets dels pobles de la mà dels indígenes i les nacions sense Estat

FOTOS: ARNAU FLÓREZ

Diversos moments de l'Espai pels Drets Col·lectius dels Pobles a l'FSM. Xerrades a la carpa i marxa inaugural

Quim Arrufat
Belém do Pará

El dos de febrer escric que el Fòrum Social Mundial (FSM) 2009 acaba de ser clausurat. L'acte de cloenda del Fòrum -l'Assemblea d'Assemblees- ha constatat la introducció definitiva del discurs dels drets col·lectius dels pobles de forma transversal en la major part de conclusions presentades per la vintena d'assemblees temàtiques encarrega-

El dret a l'autodeterminació era marginat i menyspreat, també als FSM

des de configurar l'agenda i el discurs del moviment altermundialització. Definitivament, el Fòrum celebrat a Belém do Pará, en territori indígena amazònic, ha estat el Fòrum dels drets col·lectius dels pobles, fins i tot molt més enllà del que el CIEMEN es va proposar com a fita a l'hora d'orga-

nitzar-hi l'Espai pels Drets Col·lectius dels Pobles i Nacions sense Estat. La iniciativa ha permès portar el dret a l'autodeterminació per primera vegada a l'espai de debat i creació d'opinió, objectius i línies de treball del FSM. Així, l'entitat catalana va reunir una vintena de pobles i nacions sense estat d'arreu del món -kurds, corsos, bascos, maies, quítxues, catalans, tàmil·ls, palestins, sahrauís, amazics, balutxis, maputxes, gallecs, aimares, sards...- per discutir durant quatre dies sobre el dret a l'autodeterminació en l'era de la globalització. De fet, aquesta novetat -la dels drets col·lectius dels pobles com a eix fonamental de l'altermundialisme- i les respostes, discursos i mobilitzacions al voltant de la crisi han estat dues de les principals produccions de l'edició d'enguany d'aquest fòrum mundial de moviments.

Per què un Espai pels Drets Col·lectius dels Pobles al Fòrum Social Mundial?

El CIEMEN va considerar l'oportunitat estratègica que representava un Fòrum Social Mundial sobre territori indígena per abordar dues qüestions estratègiques pel que fa a l'alliberament dels pobles, començant pel cata-

là. D'una banda, després de set edicions del Fòrum Social Mundial, l'anàlisi del moviment altermundialista constata que el dret a l'autodeterminació continuava essent marginat i menyspreat, també als FSM. Per tant, calia, segons el CIEMEN, fer una aposta estratègica per situar un espai temàtic propi i vincular el conjunt de

S'entenen les lluites de les nacions sense estat com un factor de canvi social davant els projectes homogeneïtzadors i imperialistes

discursos que es debaten i formulen al Fòrum amb el respecte al dret d'autodeterminació dels pobles. Alhora, però, es feia cada vegada més indispensable una (re)trobada dels pobles sense estat que avui dia mantenen una voluntat popular viva d'emancipació nacional per repensar el dret a

l'autodeterminació i la conquesta d'espais de sobirania en el nou marc de la globalització.

Els drets col·lectius dels pobles com a factor de canvi i emancipació

L'objectiu era mostrar la necessitat de situar les lluites d'alliberament nacional en el moviment de moviments per un altre món possible -l'altermundialització-, així, iniciar el camí de les aliances amb les forces transformadores perquè la qüestió de l'autodeterminació deixi de ser, d'una vegada per totes, una qüestió marginal i incòmoda, també en aquest sector polític i social. No només era necessari per donar vida o reforçar projectes radicals d'emancipació democràtica, sinó també per formular els drets col·lectius i les lluites de les nacions sense estat com a factor de canvi social davant els projectes homogeneïtzadors i imperialistes. En definitiva, l'objectiu del CIEMEN i altres entitats era contraposar la diversitat humana, cultural i lingüística a la piconadora cultural del capitalisme. Contraatacar el marc jurídic i polític dels estats-nació i, per tant, les institucions internacionals que es deriven d'aquest ordre, amb el dret a l'autodeterminació dels pobles. De la mateixa manera es pretén invalidar la inculcació massiva de l'indi-

vidualisme i el desarrelament que promou l'actual sistema econòmic amb la defensa de la identitat i del territori, factors sobre els quals es fonamenten les consciències col·lectives dels pobles i, per tant, el punt de partida dels projectes d'emancipació col·lectiva.

El Fòrum Social Mundial ha complert amb escriure el repte i ha acceptat les nacions sense estat com a factors positius de canvi i emancipació

En aquest sentit, l'edició d'enguany del Fòrum Social Mundial ha complert amb escriure aquest repte i ha acceptat, de forma entusiasta i transversal, les nacions sense estat i els pobles indígenes com a factors positius de canvi, d'emancipació, d'aprofundiment democràtic i de crítica a l'ordre establert.

Autodeterminar-se en l'era de la globalització

Però la iniciativa de les nacions sense estat al FSM 2009 no era només una aposta estratègica per replantejar el discurs altermundialista des de la perspectiva dels drets col·lectius dels pobles. Més enllà d'això, el CIEMEN va apostar per celebrar una trobada mundial de pobles i nacions sense estat del món, amb un programa dens de taules rodones i tallers durant quatre dies, amb l'objectiu de resituar el dret a l'autodeterminació dels pobles i les lluites concretes de cadascun d'aquests pobles en el marc complex i canviant de la globalització.

Resultava evident que els contextos en què es van formular els drets col·lectius dels pobles a les Declaracions d'Alger (1975) i Barcelona (1990) ja no encaixaven del tot en el context d'interdependència creixent que anomenem globalització. Per això, la Declaració de Bèlem aprovada el darrer cap de setmana de gener pels pobles i nacions sense estat presents al Fòrum Social Mundial té la voluntat de ser un primer pas en la construcció d'un marc referencial nou des d'on abordar les lluites d'emancipació nacional en l'era de la globalització.

També com a resultat de la Declaració de Bèlem, s'ha pres l'acord de tre-

ballar per constituir una Xarxa Mundial pels Drets Col·lectius dels Pobles, que té previst constituir-se oficialment durant els propers mesos mitjançant un congrés que tindrà lloc en territori català.

En definitiva, amb aquesta darrera edició, el FSM va revalidar la seva vigència com a espai de trobada dels moviments socials, d'articulació d'aliances a nivell global i de generació d'alternati-

La Xarxa Mundial pels Drets Col·lectius dels Pobles té previst constituir-se els propers mesos en territori català

ves a la globalització capitalista. En aquesta ocasió, a més, amb la convicció que assolir aquest objectiu només serà possible construint un món que no repeteixi les injustícies, guerres i desigualtats que hi ha a l'actualitat i amb una base formada per pobles i nacions sense estat.

MADAGASCAR · 34 MORTS DURANT UNES PROTESTES A LA CAPITAL AFRICANA

El govern hipoteca la seguretat alimentària de l'illa

Guillem Sánchez
Johannesburg

Després de quatre dies de disturbis violents a Antananarivo, la capital de Madagascar, la situació recupera una certa calma i sembla que les crides a acabar les manifestacions dels dos principals rivals polítics del país -el president Marc Ravalomanana i l'alcalde d'Antananarivo Andry Rajoelina- han fet efecte.

Enrere queden un mínim de 34 morts -la majoria calcinats a l'incendi d'un centre comercial-, desenes de ferits i edificis destruïts, entre ells les oficines de la televisió privada i altres negocis propietat de Ravalomanana.

Aquesta pau, però, és precària i no es decarta que, en qualsevol moment, els aldarulls tornin a esclatar.

Crisi política

Els primers enfrontaments van començar el diumenge 25 de gener, després de la prohibició d'un míting convocat per Rajoelina com a protesta pel tancament de la cadena de ràdio VIVA -de la seva propietat- i que seguia el tancament del canal de televisió del mateix nom i propietari, efectuat el desembre passat. L'alcalde va acusar Ravalomanana de "voler establir una dictadura" i va amenaçar amb una vaga general.

L'executiu lloga a Daewo més de 35 milions d'hectàrees de forma gratuïta per un termini de 99 anys

La intervenció policial va provocar el gir violent dels esdeveniments, els pitjors que viu l'illa des de l'any 2001, quan Ravalomanana va arribar a la presidència. Aquests fets van obligar el president a escurçar el seu viatge a Sud-àfrica, on assistia a la cimera regional sobre la crisi de Zimbabwe per intentar controlar la situació. Quan va tornar va acusar el seu rival "d'incitar a la violència" i va assegurar que havia ordenat la no intervenció de l'exèrcit per "evitar danys majors".

Vides paral·leles

La part curiosa de l'enfrontament entre ambdós polítics és la similitud de les respectives carreres polítiques. Ravalomanana va ser un alcalde jove i ambiciós que, gràcies al recolzament del seu propi canal de televisió, va arribar a president el 2001 després d'unes eleccions amb acusacions mútues de frau, enfrontaments violents i el bloqueig polític de Madagascar durant sis mesos, fins que un tribunal li va donar la victòria davant Didier Ratsiraka, llavors president i rival polític. Avui, un altre alcalde jove i ambiciós

Andry Rajoelina, alcalde d'Antananarivo i Marc Ravalomanana, president de Madagascar

de la capital -Rajoelina només té 34 anys- que aspira a la presidència i que també posseeix la seva pròpia televisió, empeny Ravalomanana amb el mateix resultat en costos humans i materials.

Conflicte de fons

Però, més enllà de l'enfrontament entre ambdós polítics, el que podria explicar la reacció airada dels manifestants és el fort malestar social que travessa la societat malgaixa. Durant les protestes, les manifestacions van fer sentir l'oposició al contracte signat pel govern actual amb la multinacional sud-coreana Daewoo Logistics per, oficialment, desenvolupar la producció agrícola i les infraestructures. El lema *Això no és desenvolupament, és un robatori* va ser una de les claus de les convocatòries de Rajoelina.

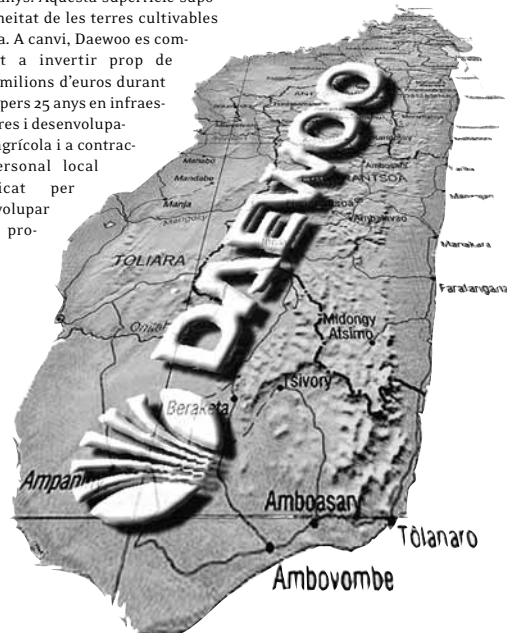
Segons aquest acord, criticat per la pròpia FAO (l'agència de les Nacions Unides per a l'alimentació i l'agricultura), l'executiu malgaix lloga a Daewoo més de 35 milions d'hectàrees -l'equivalent a la meitat de Bèlgica- de forma gratuïta i per un termini de 99 anys. Aquesta superfície suposa la meitat de les terres cultivables de l'illa. A canvi, Daewoo es compromet a invertir prop de 5.000 milions d'euros durant els propers 25 anys en infraestructures i desenvolupament agrícola i a contractar personal local qualificat per desenvolupar tot el procés.

El projecte -que una editorial del *Financial Times* del mes de novembre passat definia com "un cas de rapinya"- pretén buscar la seguretat alimentària de Corea del Sud, un dels països més densament poblats del planeta, davant les previsions que l'actual crisi alimentària s'agregui en un futur.

I això -és clar- a canvi d'hipotecar els recursos malgaixos i d'expulsar milers de petits ramaders de les seves terres. Una perspectiva que no ha estat molt ben rebuda a l'illa.

Més casos

Encara que sembli impossible, hi ha més casos com el de Madagascar arreu del planeta. Grans multinacionals i fons d'inversió de països d'Europa, l'Àfrica del Nord, l'Extrem Orient i el Golf Pèrsic estan comprant grans reserves de terra fèrtil -sobretot a l'Àfrica, però també al sud-est asiàtic i a l'Àfrica Llatina- en un moviment que el sociòleg nord-americà James Petras ha qualificat com "la concentració de la propietat rural més gran de la història" i de "nou agroimperialisme".

, espai directa

Presentacions i parades

➤ (Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a directa@setmanaridirecta.info)

Dissabte 7 de febrer 20h.
Presentació del setmanari DIRECTA al CSOA l'Eskerda (C. Sant Esteve 8. Reus).

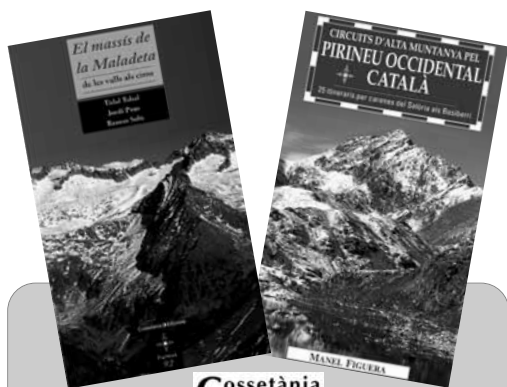
Comptarem amb la presència de la Montse (corresponsal de la DIRECTA al Camp) i el Blai (responsable d'agitació i difusió), que ens presentaran aquest mitjà de difusió de notícies i opinions en català, des de i per als moviments socials i les persones crítiques amb el capitalisme. Tindrem l'ocasió de parlar sobre com podem augmentar la presència de la DIRECTA al Camp i com donar més presència del Camp a la DIRECTA.

PUNTS DE VENDA: BARCELONA: LES CORTS Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB | GRÀCIA Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infospai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Distriunyies · De l'or, 8 (plaça del Diamant) | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | EIXAMPLE Quiosc Manu · Nàpols-Roselló | POBLENOU Taverna Ítaca · Pallars, 230 | Cus-Cus · Rambla Poblenou, 77 | CLOT La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82 | SANT ANDREU Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Bar La Lluna · Ramon Batlle, 17 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trevol · Portugal 22 | NOU BARRIS Ateneu Popular 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de Roquetes · Vidal i Guasch 16 | Casal de Joves de Prosperitat · Joaquim Valls 82 | Casal de Joves Guineueta · Pl. ca n'Ensenya 4 | CIUTAT VELLA Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquim Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles | Llibreria Medios · Valldonzella 7 | SANTS Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16 | BELLATERRA Quiosc de Ciències de la Comunicació | BERGA Llibreria Mafalda · Plaça Viladomat 21 | CORBERA DE LLOBREGAT Llibreria Corbera · Pssg. dels Arbres, 4 | Le Centro · Andreu Cerdà, 12 | CORNELLÀ DE LLOBREGAT CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103 | El Grillo Libertario · Llinars, 44 | ESPARRGUERA Taverna Catalana L'Esparracat · Feliu Munné, 18 | ESPLUGUES DE LLOBREGAT Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22 | GIRONA Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15 | GRAMENET DEL BESÒS La Krida · Sicília, 97 | Bar Linea · Sant Josep, 48 | GRANOLLERS Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85 | L'HOSPITALET DE LLOBREGAT Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalía de Castro, 92 | LLEIDA Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 2 | Quiosc Discom · Alfred Penrenya, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall 26 | La Vella Escola · Clot de les Monges, 1 | MATARÓ Llibreria Robafaves · Nou, 9 | MANRESA Bar Habana · Plaça Gispert | MOLINS DE REI Llibreria Barba · Rafael Casanoves, 45 | La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45 | OLOT Llibreria Dòria · Sant Tomàs, 6 | REUS Bat a Bar Kultur · Sant Elies, 29 | RIBES DEL GARRAF Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2 | RIPOLL Bar l'Orador · Estació, 3 | SANT BOI DE LLOBREGAT Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2 | SANT FELIU DE LLOBREGAT Teteria Índia · Jacint Verdaguier, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23 | SANT JOAN DESPÍ | Llibreria Recort · Major, 60 | SOLSONA Llibreria Cal Dach · Sant Miquel 5 | TARRAGONA CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis | TERRASSA L'Estapera · de Baix, 14 | VALLS La Maria de Valls · Forn nou 26 | VIC Llibreria La Tralla · Riera, 5 | VILAFRANCA DEL PENEDÈS La Fornal · Sant Julià, 20

PROMOCIÓ!

Cent sense tu són massa

PODRÀS TRIAR UN D'AQUESTS REGALS! PER CADA SUBSCRIPCIÓ QUE APORTIS...

Cossetània
EDICIONS

Cossetània Edicions, editorial amb seu a Valls, creada el 1996 i amb un catàleg de més de 550 títols. Catàleg complet a www.cossetania.com

kasba
MUSIC

Kasba Music, segell independent barceloní amb grups com Nour, Ràbia Positiva, Fufü-Ai o Xazzar. www.kasbamusic.com

La Ciutat Invisible, cooperativa autogestionària que té com a objectiu la creació i la difusió relacionades amb el pensament crític. www.laciutatinvisible.org

Propaganda pel Fet, discogràfica que treballa en el marc dels Països Catalans des de fa més de dotze anys. Diferents grups a www.propaganda-pel-fet.com

editorial virus

Virus Editorial, projecte autogestionat iniciat l'any 1991 amb la voluntat de crear una estructura d'edició i de distribució al servei dels moviments socials. Catàleg de llibres a www.viruseditorial.net

Em subscric! i vull rebre el cd "La Directa a 100"
al setmanari dels moviments socials Directa per un any i 40 números.

Nom i cognoms _____
 Adreça _____ CP _____ Municipi _____
 Telèfon _____ Correu electrònic _____

Quota: ordinària | 70 euros Solidària | 140 euros Altres quantitats | _____ euros

Forma de pagament: Domiciliació bancària Ingrés Altres

Vull rebre el cd "La Directa en 100"

De conformitat amb la Llei de Protecció de Dades, tinc dret a accedir al fitxer, rectificar o cancel·lar les dades personals. La Directa se compromet a no fer-les servir amb cap finalitat comercial.

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

PREMSA

El diari 'Metro' desapareix dels carrers de Barcelona

La crisi castiga especialment els gratuïts tot i que altres mitjans també es veuen afectats

Enric Borràs Abelló

El diari *Metro*, distribuït a prop de cent cinquanta ciutats de tot el món, ha tancat la delegació de Barcelona, on treballaven una vintena de persones. Des del dijous 29 de gener ja no és possible trobar el *Metro* als carrers de la capital del Principat. El dimecres 28, els directius de l'empresa Metro Internacional tot just havien comunicat als afectats -per videoconferència i a les delegacions d'algunes ciutats de l'Estat espanyol on també desapareix el rotatiu- que l'endemà no calia que tornessin. Tot i això, *Metro* continuarà sortint a Alacant, Castelló i València perquè les edicions que s'hi fan no pertanyen a Metro Internacional.

Segons un comunicat de premsa de l'empresa "l'estat actual dels mercats financers internacionals i la caiguda contínua del volum de vendes d'espais publicitaris han generat un gran impacte en tot el sector dels mitjans de comunicació" que els ha dut a tancar algunes de les edicions. De fet, no és el primer diari gratuït del país que té problemes. A principis de gener, Planeta ja va anunciar que tancaria l'edició digital d'*ADN*, tot i que encara no se sap la data exacta del seu tancament. Segons l'empresa, aquesta decisió responia a "la conjuntura actual del mercat publicitari".

La caiguda del sector immobiliari -un dels principals anunciants dels diaris gratuïts- i la crisi que ha reduït la publicitat en general han afectat aquests diaris més que no els de pagament. Depenen exclusivament de la publicitat i, en el cas de Barcelona, quatre grans diaris gratuïts eren molts per poder-se reparar un pastís publicitari massa petit per mantenir-los a tots. És per això que, la segona meitat de l'any passat,

els gratuïts ja es van veure forçats a reduir dràsticament el tiratge de les edicions i a retallar personal.

El Col·legi analitza la crisi

La crisi econòmica, però, afecta profundament tots els mitjans de comunicació, siguin del sector que siguin. Per això el Col·legi de Periodistes de Catalunya va reunir, el dijous 29, diversos representants d'empreses editores, d'associacions de professionals, de les universitats i dels sindicats amb experts en comunicació i els representants de l'administració, el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació -Joan Manuel Tresserras- i el secretari de Mitjans de Comunicació, Carles Mundó.

Durant quatre hores, els prop de trenta ponents van parlar sobre la crisi dels mitjans, de les tendències del mercat publicitari, les xarxes de distribució de premsa, el desenvolupa-

ment de la TDT i d'altres factors de canvi que afecten el periodisme. Van arribar a acordar una declaració on diuen que cal preservar la qualitat de la informació "com a instrument bàsic de la democràcia", garantir les bones condicions de treball, evitar els acomiadaments i les jubilacions anticipades, reforçar la figura del periodista com a guardià de la llibertat d'informació, etc. En resum, una declaració d'intencions que no aprofundeix en els motius ni la sortida a la crisi, tot i que sembla que continuaran reflexionant-hi en d'altres trobades.

Sarkozy dedica 600 milions a la premsa

La crisi econòmica que afecta els mitjans no entén gaire de fronteres. Fa pocs dies el president francès Nicolas Sarkozy va anunciar un pla estatal extraordinari per ajudar econòmicament els diaris impresos i digitals.

Consta d'un pressupost de sis-cents milions d'euros que es repartiran els pròxims tres anys i que garantirà la subscripció gratuïta a un diari als joves que facin divuit anys. A més, la mesura també destinarà seixanta-dos milions més per ajudar al repartiment de diaris a domicili, hi haurà avantatges fiscals per les empreses del sector i es congelaran les tarifes postals de la premsa durant un any. A banda, el pla inclou la creació d'un estatut específic per l'editor de premsa digital, que estarà exempt dels impostos professionals. A banda d'aquestes ajudes, amb les quals sembla que Sarkozy es vulgui posar els diaris a la butxaca, a d'altres països els mitjans també tenen problemes. Sense anar gaire lluny, una de les cadenes d'Europa amb més renom, la britànica BBC, ha acordat retallar un 25% els salaris de les principals estrelles televisives i un 12% el de més de quatre-cents directius.

> Junqueras deixa la direcció de Directe.cat

Rioli Junqueras ha anunciat que deixa la direcció del diari digital *Directe.cat* per ser el cap de llista d'ERC a les eleccions europees com a independent. L'executiva d'ERC havia aprovat la candidatura de Junqueras per unanimitat després que, durant uns dies, sonessin d'altres noms com el de Mònica Sabata, portaveu de la Plataforma pel Dret de Decidir. *Directe.cat* -com *Crònica.cat*- és dels diaris digitals creats des de l'òrbita d'ERC. EBA

> Indymedia tanca temporalment per problemes tècnics

Un dels principals portals de contrainformació del país, Indymedia Barcelona (Barcelona. Indymedia.org), és inaccessible des de fa una colla de dies. Segons s'han encarregat d'aclarir els responsables, però, la web no ha patit cap atac informàtic i preveuen que es pugui tornar a visitar d'aquí pocs dies. Ja feia temps que el portal patia problemes tècnics i que la pàgina resultava molt lenta de carregar. Sembla que aquesta situació quedarà resolta, també, amb els canvis que es duren a terme. EBA

> Els psicòlegs investigaran 'La Caja'

La Comissió Deontològica del Col·legi Oficial de Psicòlegs de Catalunya investigarà el programa de Tele 5 *La Caja* arran de les queixes formulades per col·legiats i associacions de psicòlegs sobre els continguts del programa. *La Caja* exposa un participant -volat de quatre grans pantalles- a una suposada teràpia personalitzada de cinquanta minuts per ajudar-lo a solucionar alguns problemes, segons explica la web de Teles. El programa, estrenat fa pocs dies, ha rebut crítiques de psicòlegs i col·lectius de psicoanalistes -com l'Espai Freud, que el qualifica de "caricatura barata" d'allò que passa a les consultes dels psicòlegs. EBA

FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV 103.9FM Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

La revista del CIEMEN Subscriu-t'hi. Quota anual 12 euros

EUROPA DE LES NACIONS

CIEMEN Rocafort, 242 bis, 2n. 08029 Barcelona
T. 93 444 38 00. Fax 93 444 38 09

www.ciemen.cat

PUBLICITAT

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

De la A a la Z: de Brossa a 'Malal·letra'

Una trentena de músics i artistes gràfics reivindiquen la figura del poeta avantguardista Joan Brossa en el projecte 'Les mans plenes'

Helena Morén Alegret
cultura@setmanaridirecta.info

enguany se celebren noranta anys del naixement del poeta Joan Brossa (Barcelona, 1919-1998), ha fet deu anys que va morir, tants com del naixement de la Fundació Joan Brossa (<www.fundacio-joan-brossa.org>). Des de l'any 2006 es pot visitar la sala d'exposicions de la Fundació al carrer Provença 318, on hi ha una exposició permanent de la seva obra escrita i de poemes-objecte. Fins a finals de febrer de 2009, també hi podeu visitar l'exposició *Brossa vist per Català-Roca*, una mirada interessant del gran fotògraf. Tan curioses i diverses com són les mirades a Brossa que trobareu de desenes de *blancaires* que han participat a l'*ablogcedari* (<http://joanbrossa.blogspot.com/>).

A més, durant aquests anys d'absència del poeta avantguardista -un adjectiu que comparteix amb dos altres grans poetes, Joan Salvat-Papasseit i Josep Vicenç Foix-, s'han fet itineraris de llocs relacionats amb Joan Brossa. A Barcelona, uns jardins porten el seu nom i també una sala alternativa de teatre, l'Espai Escènic Brossa, que ha recuperat algunes de les seves obres dramàtiques (www.fundacio-joan-brossa.org/cat/obraescenica2.htm). I, mentre es cataloga la biblioteca personal de Brossa, es pot consultar la seva obra a l'Espai VolArt de la Fundació Vila Casas (Ausiàs March, 20, Barcelona). A més, el maig de 2008 el músic Carles Santos va estrenar un espectacle al Teatre Lliure, *brossalobrossotdebrossat*, on dialogava amb el poeta i que, el 26 de gener, va rebre el Premi Parateatral de la Crítica Teatral de Barcelona.

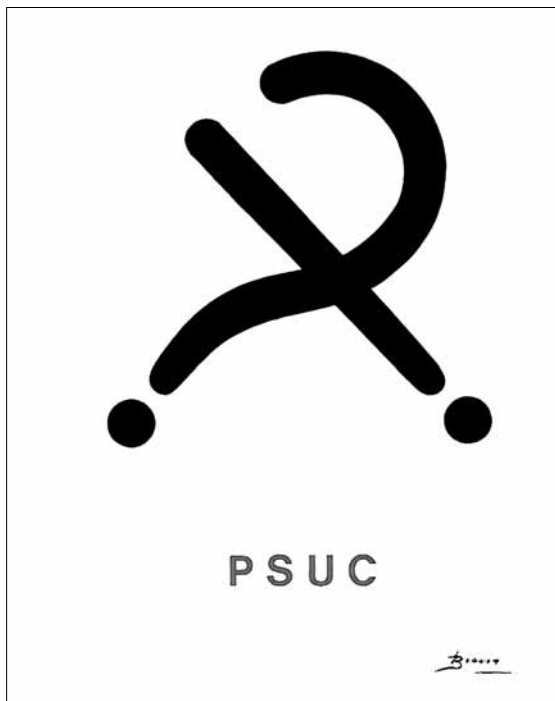
Tot i que Joan Brossa no era amic ni de posar fronteres ni de catalogar l'art en gèneres, la música no ha estat una de les arts amb què més ha interaccionat la seva obra. Fins ara.

'Malal·letra'

número 19 + 2CD 'Les mans plenes'

Preu: 10 euros

A més dels punts on es distribueix *Malal·letra -la llibreria Arkham i la botiga del CCCB, a Barcelona-, el *fanzine també es pot reservar i adquirir a través d'Internet (laicalvet@yahoo.es) al preu de dotze euros.

Tot i que hi ha algun precedent recent -com la musicació de "Final!" per part de Miguel Poveda al disc *Desglac* (DiscMedi, 2006)-, no hi ha res comparat amb *Les mans plenes*, un doble àlbum d'edició limitada que ha editat el *fanzine Malal·letra* amb musicacions de poemes de Joan Brossa a càrrec d'una trentena d'artistes emergents del panorama català del pop, el rock i la cançó.

Fet a mà

El *fanzine Malal·letra* va néixer l'any 2003. La seva creadora, la grafista i editora Laia Calvet, explica que "tenia ganes de dir la meua d'una manera que s'escapava una mica de molts *fanzines* que vaig conèixer en aquella època i que em van fer venir el cuquet. Volia fer alguna cosa bastant personal, que la gent que el comprés tingués la sensació (en certa mesura) de tenir una cosa única a les mans, feta a mà i amb molt *carinyo*. En certs aspectes, sóc bastant obsessiva, m'agrada donar voltes a certs temes i treure'n tot el suc possible. D'aquí que el *Malal·letra* sigui monogràfic". Laia Calvet explica que

"el projecte de *Les mans plenes* neix arran de l'aniversari de la mort de Joan Brossa. Tot l'any passat ja estava pensant a fer alguna cosa, ja que en Brossa m'apassiona des de 2001... Sí, ho reconec. Abans sabia qui era, però no en tenia cap llibre i, arran d'una retrospectiva a la Fundació Miró, em va captivar".

El monogràfic dedicat a Joan Brossa s'ha convertit en una mena de celebració dels cinc anys de la publicació, ja que la llista dels implicats s'ha ampliat d'una manera que Calvet no s'esperava: "Quan vaig tenir la idea més o menys clara vaig fer un *mailing* molt extens a tots els grups que m'hauria agradat que hi fossin, començant pels que ja havien col·laborat amb mi abans, continuant amb els que em venien de gust i acabant pels que sabia que dirien que no, però a qui no volia deixar de convidar perquè no fos dit que no ho sabien. La gent va respondre molt bé i hem hagut de fer dos CD!".

"Si no sabíem el que és/ i el que no és; si només/ ateníem certs motius/ i certs colors; si les arrels/ de l'existir es

trobaven en una/ altra vida;/ si l'esperança era/ poca i mal dibuixada i si/ la paraula no era un acte/ tampoc aquestes ratlles no/ serien un poema". L'impactant doble disc d'homenatge al poeta barceloní arrenca amb aquests versos -"Endavant!"- escrits l'estiu de 1963 i musicats pel grup Croma, que fa una clucada d'ull quan canta "aquestes notes no serien un poema". També hi participen: Casual, Kitsch, Enric Casasses, Roger Benet, Abús, Ix!, Relk, VerdCel, Le Fou, Albert Palomar, Bikimel, (((j))), Miqui Puig, La Brigada, Fi, Linn Youki, (lo,muèso), Le Petit Ramon, Erm, L'Ana és un Koala, Joan Barranca i Blai Masó, Anímic, Ivette Nadal, Xavier Baró, Narcís Perich, Miquel Pujadó i Els Amics de les Arts.

La màgia i el joc

A més de *Les mans plenes*, Calvet ha preparat dos llibrets fets a mà on trobem la participació dels següents artistes visuals: Vicenç Altaïo, Lluís Altés, Eduardo Barbero, Carlos Be, Gabriel Boloix, Xavier Boronat, Laia Calvet, Agustí Calvo, Francesc Xavier Forés, Vicente Gutiérrez, Garbi KW,

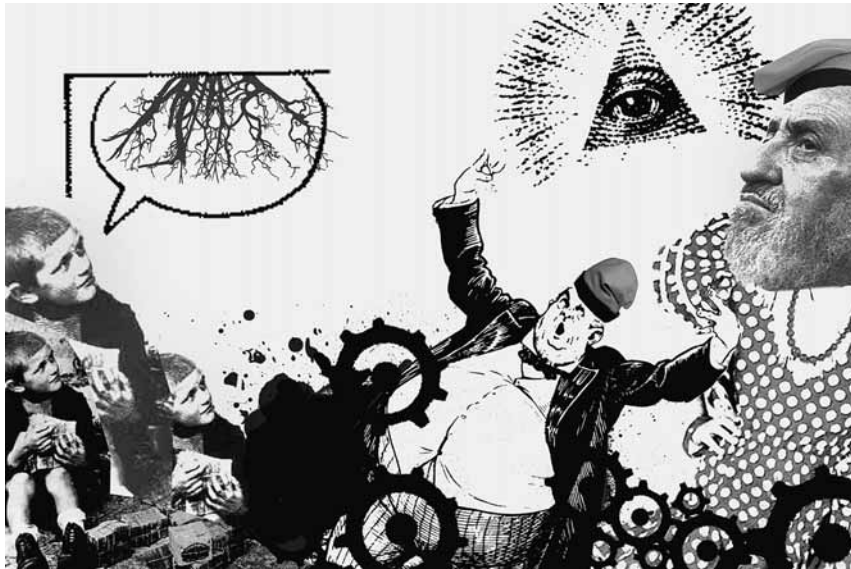
Alma Larroca, Enriqueta Llorca, Cristian Porres, Miquel Rof, Ruca, Quico Ventura i Zenón. Explica Calvet: "Amb els col·laboradors gràfics, també ens hem conegut via Internet-myspace-blogs... Gairebé tots els d'aquest número ja són col·laboradors habituals... En persona, em sembla que gairebé no ens coneixem amb ningú... aquesta és la màgia d'Internet, que amb un mitjà aparentment tan fred puguin sortir coses tan càlides com el *Malal·letra*". Precisament la màgia era un dels leitmotius de l'obra de Joan Brossa i, als llibrets, hi trobem obres que remetem a jocs de mans, jocs de cartes i jocs de paraules, un univers que s'ha estès com l'escuma. Una poesia que arriba a tots els racons, com demostra el fet que hi hagi tanta i tanta gent implicada, i com el que diu el poema "Tu" de 1954, que a *Les mans plenes* s'eleva en el recuperat recitat de Casasses amb el músic Manel Pugés: "Tu ets el més bell reflex de la Imatge primordial/ Que enllà dels temps es multiplica inexpressable". La bellesa rau en aquesta recerca constant de diversos artistes.

LLIBRES

La nova estratègia: la insistència

'El Malestar en la Cultura Catalana' analitza el futur del fet cultural català

AQUARA

Què significa ser català avui dia? Com podem afrontar la mercantilització indiscriminada de la cultura? Com podem compatibilitzar allò universal i allò particular amb un context d'identitats múltiples i fragmentades? En definitiva, com podem sobreviure com a cultura petita en el món globalitzat d'avui dia? El professor de l'UOC Joan-Anton Fernández dona pistes per respondre –o almenys intuir– aquestes i tantes d'altres qüestions a *El Malestar en la Cultura Catalana*, un assaig de qualitat i compromès.

Ricard Vilaregut
cultura@setmanaridirecta.info

L'autor, membre de la Plataforma per la Llengua –on treballa a la comissió de nouvinguts–, parteix d'un doble avantatge: el de mirar-s'ho tot plegat amb la distància dels quinze anys que fa que volta pel món, però –al mateix temps– amb el coneixement dels debats, les persones i les polítiques culturals del país d'on és nadiu. Així com de la possibilitat que ha tingut d'estudiar a les universitats angleses.

Ampliant l'anàlisi crítica de la normalització lingüística duta a terme durant el període 1996-1999, l'autor situa la problemàtica en una perspectiva global, dins la qual Catalunya pren una dimensió especial per la seva manca d'estructures d'estat, a priori necessàries per afrontar els reptes de la modernitat amb unes mínimes garanties. El suposat malestar del qual parteix l'autor es manifesta en la triple condició de la postmodernitat, que es mostra en una "crisi de discursos", provocada per la mercantilització d'una cultura que ha passat del resistencialisme militant a una indústria sense mercat; una "crisi de producció de valor", donada pels canvis sociopolítics de la nostra societat, que han comportat una relativització generalitzada de la cultura; i una "crisi d'identificació", que afecta els

processos de representació simbòlica i identitària i fragmenta i dificulta el consens sobre què significa ser català avui dia.

La qüestió dels axiomes catalans

Hereu de les teories sobre el poder de Pierre Bourdieu i de la modernitat líquida de Bauman, aplica la literatura sobre minories sexuals al cas català. En una entrevista al diari *Avui*, ho explicava d'aquesta manera: "Des del punt de vista nacional, tots els catalans som homosexuals. Amb això vull dir que l'homosexualitat és un dels paradigmes de la subordinació i, en aquest aspecte, com que està de moda, em serveix de comparació". I és que, a banda del rigor metodològic –al qual estem poc acostumats–, la novetat de l'assaig és precisament situar el debat en termes polítics. És a dir, no amagar el cap sota l'ala i posar en primera línia la manca de poder constituït com una variable de la qual depenen altres variables, també importants.

L'autor s'atreveix a qüestionar la màxima pujoliana *És català qui viu i treballa a Catalunya* amb el senzill argument que aquesta és una màxima massa restringida, únicament centrada en l'empadronament per dir-ho d'alguna manera. Ell mateix –que ha viscut a Londres durant molts anys– es pregunta si no era català. Però no marxín, que encara n'hi ha més. L'assaig, llarg, dens i un pèl massa acadèmic, fa un repàs

El malestar en la Cultura Catalana

Josep-Anton Fernández
Editorial Empúries
Barcelona, 2008. 401 pàgines

–mai millor dit– de les polítiques culturals desenvolupades durant el període estudiat, tant les més encarrades a una mentalitat catalanocèntrica, com les que hi han anat delibèradament en contra. Parla d'essentialisme, de gerencialisme, d'elitisme, de cultura popular i d'influents forjadors de canó cultural com Bru de Sala, Guillamón, Subirós, Espada o Cardús –entre molts d'altres–, que són analitzats del dret i del revés. Les conclusions de tot plegat són divertides i un punt surrealistes –utilitza recursos cinèfils com la pel·lícula *Mars Attack*–, però traspuen sornegueria, esperança, fermesa i compromís. I tenint clar que ningú ens regalarà res de res –més aviat al contrari– i per poder "no només existir", proposa la insistència, un concepte carregat de futur.

LLIBRES

Dels mercats als aparadors comercials

Reedició de la crítica de Juan José Lahuerta al model Barcelona

Durant els últims anys han estat moltes les veus que s'han alçat contra un model de ciutat que s'aproxima més a l'automutilació que a la cirurgia. A *Destrucció de Barcelona*, Juan José Lahuerta ens recorda la metàfora que sovint utilitzen els gestors amb seu a la plaça de Sant Jaume: "Explicquen que, quan hi ha un cos malalt, s'ha d'extirpar el tumor" i afirma que aquest argument terrible no és nou, sinó que prové dels tecnòcrates noucentistes i racionalistes dels anys vint i trenta.

David Caño
cultura@setmanaridirecta.info

La novetat del llibre és l'enfocament i el punt de partida: el mercat. El mercat com a estómac de la ciutat. L'estómac que prepara tots els estòmacs, amb aquella proximitat entre la gent i les parades, els tolls al terra humit, l'aigua ensangonada, les vísceres de peix, els crustacis moribunds, les fulles de verdura arrossegades per centenars de peus en passadissos asimètrics, el tacte, la fortor de la ciutat i de la vida. El bategar d'una ciutat a través dels mercats que apareixia a films com *Los Tarantos* o *Juguets Rotos*, amb el gran Gilbert vestit amb un pulcre i refinat frac de color negre sortint del Ritz camí de La Boqueria, on l'esperava el pollastre desplomat que agitava amb la força dels vencedors uns quants minuts després de la seva entrada directa i triomfal. La primera seqüència de *Los Tarantos* (Rovira-Beleta, 1962) és al mercat del Born. Aquella victòria popular que van deixar sense entranyes, però molt ben restaurada. Llavors van arribar les troballes arqueològiques que van

impedir substituir la carn pels llibres d'una biblioteca. La troballa d'una ciutat detinguda, anhel dels buròcrates municipals, el somiat model perfecte, immutable i inamovible com la maqueta del Fòrum que s'exhibia amb una excitació descontrolada.

És de tot això que parla *Destrucció de Barcelona*. I de pel·lícules com *En Construcció* de José Luis Guerín o *De Nens* de Joaquim Jordà, espurnes de llum que desemmassaren les tenebres dels interessos i l'avarícia. Escorxadors exiliats a l'oblit de la perifèria, com el que hi havia al costat de la plaça de toros de Las Arenas. Els escorxadors que també són ciutadà i nodreixen les nostres neveres de lloms, peus i cuixes. I parlant de la plaça de Las Arenas, l'única objecció que faria al llibre és no aprofitar la crítica al futur centre comercial per reflexionar al voltant d'aquests nous temples de l'oci i el consum. Els mercats han estat substituïts per la pulcritud d'aparadors i als portaequipatges dels cotxes utilitaris s'hi barregeren els pantalons amb la colònia i les salsitxes. Què –sinó això– representa millor aquesta ciutat nostra del segle XXI?

Destrucció de Barcelona

Autor: Juan José Lahuerta
Fotografies: Eva Serrats
Editorial: Muditó. 2 edició (2005)
Pàgines: 22

, expressions

MÚSICA

Anita Miltoff reivindica la Gràcia arrasada pels 'moderns'

El grup de punk-folk avançarà les cançons del seu nou disc 'Gràcia' en el segon concert del cicle Expressió Directa

Roger Palà i Elisenda Soriguera
cultura@setmanaridirecta.info

Imaginem que un bon dia Evaristo, el cantant de la Polla Récords, hagués decidit muntar una orgia amb tota la formació d'Esquirols i, a tot plegat, s'hi haguessin afegit els Pogues, una selecció del bo i millor del punk i el hardcore nostrat de mitjans dels noranta, Josele Santiago d'Enemigos i alguna figura exòtica com Maria del Mar Bonet. Si d'aquest coit múltiple -i imaginari, que ningú malpensi- n'hagués nascut alguna cosa, probablement seria bastant semblant a Anita Miltoff.

Aquesta banda de punk-folk del barri de Gràcia de Barcelona s'ha mogut sempre en l'*underground* més absolut, tot i que de tant en tant es decideix a treure el cap. Ho van fer l'any 2007 amb un disc que va passar, lamentablement, massa desapercebut, com passa gairebé sempre amb els bons discos en aquest país. La cosa es deia *Recordes el 2 d'abril de 2001?* (Toff Records) i ara hi tornen amb un disc que han decidit titular ni més ni menys que *Gràcia* (Edicions Singulares, 2009). Un treball que és apunt de sortir del forn i que avançarà per primer cop el proper 13 de febrer en el marc del cicle Expressió Directa, organitzat per aquest setmanari i el centre cultural la Farinera del Clot de Barcelona.

Ràbia i tendresa

Costa descriure la música d'Anita Miltoff. L'oient se sorprendrà davant d'una colla de cançons brutes i estripades, tocades a *sac* amb una guitarra espanyola endollada a la distorsió, pròximes al deliri gràcies a un violí histriònic que apareix i desapareix quan li convé. Ràbia i

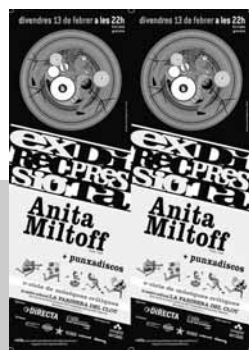
tendresa, punk i cançó en una mateixa formació. I capitanejant el vaixell pirata, el cantant, compositor i lletrista Jordi Llubra, una mena de reencarnació del bo i pitjor de la Barcelona desfasada dels anys vuitanta en plena era de la postmodernitat.

"Intento treballar les lletres al màxim i com un forner", explica Llubra. "Fins minuts abans d'enregistrar-les no són definitives, i un cop gravades, muden quan és necessari. En aquest disc és molt present el tema de la parella, la dona com a unitat de xoc i de força, la pèrdua d'espais de tota la vida a Gràcia i que han guanyat gent que menyspreem. I com la societat et demana que canviïs i oblidis els teus ideals quan arribes a una certa edat". "En fi -conclou- serà variatet amb un *pasarat* de Churrucà".

Gràcia veurà la llum la pròxima primavera. Seran catorze cançons, tres "de principis de segle" i la resta "dels últims tres anys". "Tendresa i mala hostia, melodia i soroll, estructures absurdes com la vida mateixa i compromís de no decebre'ns ni abandonar-nos". En aquest sentit, és especialment significativa la cançó "Supercat", que narra la història d'un militant que decideix convertir-se "en un superheroi neoliberal, convergent i català".

Tot queda al barri

Perquè un títol com *Gràcia*? "Totes les cançons han estat compostades, escrites i assajades a Gràcia". L'enregistrament també l'han dut a terme dins els límits administratius del districte barceloní, als estudis Masamara del barri de Vallcarca, amb la producció del mateix Llubra i d'Enric Espinet, músic d'Anita

Expressió Directa

ANITA MILTOFF
13 de febrer. 22h. Gratuït
Centre Cultural
La Farinera del Clot

Miltoff i propietari de l'estudi. Hi trobem col·laboracions com la de VerdCel en una adaptació d'un poema de Rimbaud o la del cantautor Jordi Boixadó.

En aquesta ocasió, el disc no l'autoeditaran sota la marca de Toff Records, sinó que ho faran amb el segell independent del Camp de Tarragona Edicions Singulares. "Gravem amb una discogràfica perquè vam guanyar l'*Enganxa't a la música 2008* i el premi suposava l'edició d'un disc publicat per aquest segell. El gran canvi ha estat poder enregistrar les cançons en més de deu dies i poder tenir una distribució a les botigues. De l'altre disc, en vam regalar gairebé tota l'edició als col·legues durant les nits de *taja*..."

MÚSICA

València acull les primeres jornades de hip-hop en català

Hi actuaran Jezie, Shian, In*Digna i Rapsodes

Blanca Balanyà
cultura@setmanaridirecta.info

El Centre Cultural Octubre de València acull les primeres jornades de hip-hop en català el dissabte 7 de febrer. Aquesta iniciativa té com a objectiu fer conèixer al gran públic les noves bandes de l'escena de rap en català i, alhora, servir de plataforma perquè interactuin grups de diversa procedència geogràfica. Hi participaran els grups Jezie, Shian, In*Digna, Rapsodes i DJ Casius Tonen. L'objectiu dels organitzadors és difondre les potencialitats de la nova escena de hip-hop al País Valencià.

Les activitats començaran a les sis de la tarda amb una sessió de micròfon obert amb DJ Casius Tonen, punxadiscos i artista gràfic, membre i fundador del col·lectiu De Dj's Funk You! i de la colla d'artistes i escriptors valencians XLF / Sberana Frank.

Un altre dels protagonistes de la jornada és Jezie. Aquest veterà

MC valencià, amb una llarga trajectòria dins el món del hip-hop *underground* de la capital del Túria, va formar part de 13 Pasos -amb els quals va treure cinc maquetes- i va compartir escenari amb Violadores del Verso, Orishas, SFDK o Tote King, entre d'altres. Actualment prepara el que serà el seu primer llarga durada, integrat en valencià i en solitari.

Una de les descobertes d'aquesta jornada serà el jove Shian, d'origen marroquí però fincat a Barcelona des de fa anys. Graft, *breakdance* i rap són la seva passió, si bé a l'hora de cantar i escriure és on més destaca. *Obrint teló* (2008) és la seva segona maqueta.

In*Digna és un trio de Collbató que, amb el seu hip-hop de tall acústic, va arribar a les semifinals del concurs Sona 9 2008. Estan preparant el seu primer disc. Rapsodes és una jove formació del Camp del Túria que acaba de publicar el seu primer treball, *Contes per versos* (Mésdemil, 2008).

MÚSICA

Projectedefak

Malpesta
(Discmedi)
Cançó / pop

Sorprèn que, durant els anys en què s'ha recuperat l'obra d'un cantautor com Ovidi Montllor, no hàgim trobat el moment per resituar la figura de Guillem d'Efak. Nascut a Guinea Equatorial i criat a Mallorca, d'Efak va ser un artista en el sentit més ampli: cantant, poeta, narrador, traductor, autor de teatre, guionista, rapsode... Ara, un grup de músics illencs ha engegat

una nova banda amb l'objectiu de reivindicar la seva obra. Així ha nascut Projectedefak, que debuta amb *Malpesta*, tretze adaptacions de Guillem d'Efak com "Blues en sol", "Cavallet de serp" o "Quan la tarda". Els temes més populars de d'Efak es poden escoltar -amb tota la força de les seves lletres- en boca d'una veu femenina, Joana Gomila (abans Espiral d'Embulls). R.P.

MÚSICA

Ai Ai Ai

Lo més gran del món!
(Propaganda pel Fet!)
Rumba

Costa trobar discos de rumba que sonin actuals: la majoria depenen en excés dels esquemes clàssics del gènere, d'allò que van inventar en el seu dia el Gato Pérez o Peret. Si haguéssim de citar exemples de grups que han estat capaços de fer sonar de manera diferent l'etern ventilador, el dels renovats Ai Ai Ai en seria un. Han signat discos mítics com *Això brama* (Ariola, 1992) o *Neguits*,

angúnies i forats (DiscMedi, 1994). Ara tornen amb una formació on no trobem un dels seus fundadors, Sicus Carbonell, però sí els clàssics Pep Lladó i Rafalitu Salazar. Membres honorífics d'una hipotètica ONG d'irreverents sense fronteres, combinen amb habilitat i sense les sobreposicions pròpies d'algunes bandes del *so Barcelona* el so balcànic, l'havanera, el reggae, el funk i algun apunt electrònic. R. P.

La comunicació, el repte educatiu del segle XXI

Reconeguda pel Parlament Europeu, l'educació en comunicació no rep el suport de l'administració catalana

Cartell promocional d'Aulamèdia

Gabriel Boichat
cultura@setmanaridirecta.info

Segons l'Enciclopèdia Catalana, una persona analfabeta és algú "que no sap d'escriure o de llegir amb comprensió ni tan sols explicacions simples referents a la vida quotidiana", una situació que, als països rics, va ser superada gràcies a l'educació universal. Avui, en canvi, immersos en un món mediàtic i mediatitzat, la falta d'elements per descodificar la realitat ens pot portar de nou a un estat d'analfabetisme, el mediàtic. Aquesta anàlisi és la que fa que diverses associacions catalanes exigeixin ara la implementació de l'Educació en Comunicació (EC).

La societat de principis del segle XXI és la del coneixement, la de la informació massiva que ens arriba mitjançant nombrosos canals i amb una oferta que ha crescut de forma exponencial durant les últimes dècades. Saber desenvolupar-se en aquesta realitat requereix "tenir una mirada crítica i saber com expressar-nos a través d'aquests mitjans", afirma rotund Francesc-Josep Deó, coordinador de l'Associació Aula Mèdia que agrupa a professors i

periodistes. I afegeix: "La societat necessita les eines adequades per entendre el món i interpretar-lo, condicions indispensables per poder intervenir-hi".

El principal escull per l'Educació en Comunicació -també defensada per La Xarxa-Plataforma cívica per l'EC- és l'Administració, que no es planteja aquesta opció, ni al Govern espanyol ni a la Generalitat. Especialment crític amb l'actitud de la Conselleria encapçalada per Ernest Maragall, el coordinador d'Aula Mèdia retreu la falta de diàleg i la manca de voluntat política del Departament. "Afirmen que la llei actual ja ho recull a través de la transversalitat de la matèria, una teoria que ja s'ha demostrat que no té cap aplicació real", destaca Deó.

Tot i això, els defensors de l'alfabetització mediàtica recentment s'han vist recolzats per diverses institucions. D'una banda, el Parlament Europeu acaba d'aprovar un informe que planteja introduir una assignatura d'educació mediàtica a l'escola i impulsar aquesta alfabetització dels adults per poder aprofitar les oportunitats de l'era digital. D'altra banda, el Síndic de Greuges va aprovar una

resolució, el mes de gener, que reconeix "la importància que assumeix la comunicació audiovisual en l'actual societat del coneixement i la conveniència que l'ordenament normatiu i el desplegament de polítiques garanteixin l'atenció dels drets educatius emergents relacionats amb el domini d'aquesta competència".

Davant la manca de diàleg polític, Aula Mèdia ha iniciat la campanya *Per una mirada crítica: educació en comunicació*, que al llarg de 2009 durà a terme diversos actes de sensibilització i formació. Un bon exemple van ser les Jornades ETC-Educació, Televisió i Cinema, on es va reconèixer la necessitat d'una "Educació en Comunicació universal i una formació per l'alfabetització mediàtica de la ciutadania, un dret irrenunciable al segle XXI a través de polítiques educatives i del desenvolupament de l'actual llei de l'audiovisual".

+ INFO

aulamedia.wordpress.com

El tercer febrer llibertari a Sants

Gemma Garcia
cultura@setmanaridirecta.info

Diversos col·lectius del barri de Sants de Barcelona han unit esforços, per tercer febrer consecutiu, en l'organització d'una "trobada al voltant de la cultura llibertària". Una exposició retrospectiva de la premsa clandestina dels anys de dictadura, un 14 de febrer per l'amor lliure, la presentació de la Xarxa d'Intercanvi de Sants o les rutines històriques pel barri són algunes de les activitats previstes, que tindran com a seu diversos espais del barri barceloní. El febrer llibertari a Sants va néixer amb la voluntat de ser un punt de trobada pels grups amb sensibilitat llibertària. En són una prova evident el conjunt de col·lectius que fan possible aquestes jornades: Negres Tempestes, l'Ateneu Llibertari de Sants, l'Ateneu Llibertari de Poble Sec o el CSO La Farga. El darrer cap de setmana de gener -com a prèvia- l'historiador i membre de l'Ateneu Enciclopèdic Manel Aisa va inaugurar l'exposició de premsa llibertària clandestina (1939-1975), que romandrà a l'Espai Obert de Barcelona durant tot el mes. També es podrà passejar per la

memòria històrica local a través de les rutes que s'organitzen pel barri. Espais com el Congrès Històric de la CNT -que recentment ha celebrat 90 anys- o les fàbriques que van protagonitzar revoltes obreres importants com l'Espanya Industrial i el Vapor Vell seran parades obligatòries. Una altra història, en aquest cas més recent, també quedarà reflectida en una exposició durant aquest febrer: la dels deu anys del butlletí setmanal *Contra-Infos*. La història més immediata també hi tindrà cabuda, a través de xerrades com la que organitza l'Institut de Ciències Econòmiques i de l'Autogestió (ICEA) el divendres sis de febrer al voltant de la crisi. Els diumenges de cinema a cobert i la presència al carrer a través de parades de distribuïdors, biblioteques i col·lectius del barri i de la ciutat de Barcelona acabaran de dinamitzar el tercer febrer llibertari. + INFO: febrerllibertari.sants.org

Celebració del Cap d'Any amazic a Mataró

Directa Maresme
cultura@setmanaridirecta.info

Amb un retard important per evitar la coincidència amb els atacs més intensos sobre Gaza, el 30 de gener i per sisè any consecutiu, Mataró va celebrar la festa del Cap d'Any Amazic, que enguany també s'ha celebrat a Tarragona, Barcelona, Vic i Figueres. Aquesta vegada, la celebració es va dedicar a l'Atlas i va consistir en una exposició de fotografies de la regió, un recital de poemes amazics i catalans, una representació teatral i les actuacions musicals del grup matoroní Twattoun, del cantautor rifeny Najib Amazigh i del grup de l'Atlas Asane. L'acte es va cloure amb un sopar. L'any nou amazic deriva d'una festa agrària molt antiga que celebra el final de la llaurada i s'inscriu en l'univers simbòlic dels ritus de la fertilitat. El 12 i 13 de gener, durant la celebració -de caire domèstic- la família ret memòria i culte als avantpassats (propiciadors d'una

bona collita), sacrifica algun animal i s'entaula per fer un sopar on prenen un paper rellevant els fruits tous -panses i figues- i secs -nous, avellanes...- i molt especialment el blat torrat. Aquests aliments tenen relació amb la dialèctica entre la pluja fertilitzant i la terra seca. Amb el temps, s'hi ha afegit la reivindicació política, cultural i lingüística de la identitat amaziga, símbol de la persistència d'un poble. D'aquesta manera, apareix la festa actual, que pren com a referència inicial l'entronització -ara fa 2.959 anys- de la XXII dinastia egípcia -d'origen amazic- i que, sense perdre el seu caràcter tradicional, també adopta una dimensió pública i col·lectiva vinculada al teixit social amazic.

una altra economia és possible

www.coop57.coop

serveis financers ètics solidaris
Mendez Nuñez, 1 Pral Za 08003 Barcelona
Tel 93.268.29.49 - coop57@coop57.coop

la bicicleta

periòdic popular de Tarragona
www.periodiclabicicleta.org

RADIO P.I.C.A.

www.radiopica.net

SOLIDARIDAD OBRERA

Ctra. Montcada 79
08221 Terrassa
http://soliobrera.cnt.es
soliobrera@cnt.es

, expressions

ARTS ESCÈNIQUES

Divendres és dia de... Faràndula!

L'Assemblea de Barri de Sants (Barcelona) continua enguany amb el projecte cultural de cabaret, que té la propera cita el 27 de febrer

Ivan Miró
cultura@setmanaridirecta.info

Fins i tot sense la guitarra entre les mans, Pau Riba es menja l'escenari -ell solet i amb una corda per tota escenografia- recitant els seus poemes surrealistes i punyents. Les crítiques sarcàstiques de Pi de la Serra, político-poètiques, enllacen musicalment les lluites antifranquistes amb les protestes socials d'avui. El Sobrino del Diabolo, amb les seves proclames rockeres pel tropicalisme llibertari. Jazztà, electrificant les cames del respectable, com si ens trobéssim en una caverna de l'època del free jazz. Naraina i Fufü-Ai, alegrant-nos les nits d'hivern. Xazzar, fent aixecar el públic de les cadires amb el seu pop balcànic...

Aquests han estat, fins ara, alguns dels experiments del cabaret de Divendres Faràndula, un projecte cultural de l'Assemblea de Barri de Sants que pretén oferir una programació variada i de qualitat, dedicada a la música i les arts escèniques. El cicle -iniciat el maig de 2008- es planteja acostar al veïnat les propostes artístiques que apostin per artistes novells -sovint amb poques oportunitats- amb d'altres ja consagrats, dinamitzar el barri -aquesta vegada a partir de la cultura- i acostar-se a un públic ampli i intergeneracional.

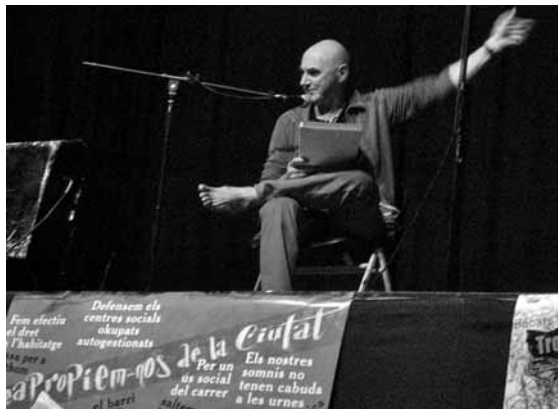
Tal com afirmen Mia Caritg i Jordi Falcó -dos dels impulsors del cicle-, Divendres Faràndula busca generar mensualment "un espai de trobada i comunicació entre el veïnat, en un ambient càlid i relaxat, i intentar recuperar l'esperit de casino del barri o del poble". Per aquest motiu, la Faràndula es presenta habitualment al Casinet d'Hostafrancs, "un bon espai per programar espectacles amb tauletes i espelmes" que, a més, simbolitza els equipaments recuperats en costoses lluites veïnals que -paradoxalment- "encara avui s'han de posar al servei real dels barris". Un apunt crític propi d'un projecte que, a partir de les propostes lúdiques i artístiques, intenta crear nous espais per visibilitzar i donar a conèixer les tasques dels moviments socials locals.

L'Assemblea de Barri

A l'Assemblea de Barri de Sants, hi conflueixen persones vinculades a diversos col·lectius sociopolítics i projectes autogestionaris de Sants i també d'altres que no estan organitzades en cap altre àmbit, però que aposten per la transformació social des de la base. El col·lectiu acull, així mateix, un ventall ampli de sensibilitats i generacions, amb la voluntat d'obrir processos de democràcia directa, generar contrapoderes a les institucions locals i ser un espai per promoure l'ajuda mútua i dinamitzar les iniciatives i les lluites socials.

JORDI SOLER

MÉS INFORMACIÓ: www.divendresfarandula.org

EL REBOST

...i de postres, guerra de calçots!!

Joan-Andreu Moll i Laia Bragulat

Conten a l'Alt Camp una bona calçotada -una calçotada amb àngel- ha de tenir com a teló de fons la serrallada de Miramar, com a escenari una masia vallesca i com a platea la ciutat de Valls.

De fet, tot i que els orígens són incerts, la tradició de recrear i menjar calçots sembla remuntar-se a finals del segle XIX a la ciutat de Valls. S'atribueix la invenció del cultiu i de la salsa a un camperol de la contrada, en Xat de Benaiges. Podria ser que en Xat descuidés alguns brots de cebes prop del foc i hi anessin a parar accidentalment, o que els escalivés voluntàriament per acompanyar un tall de cansalada viada -l'hivern és llarg i possiblement no comptava amb gaires verdures fresques a l'abast. El cas és que va quedar fascinat pel sabor i la melositat del bulb que s'amagava sota la pell socarrimada i ennegrida per la flama. Com va idear la salsa -avui imprescindible a l'hora de menjar calçots- és una altra història...

Els calçots són els grills de les cebes blanques tornades a plantar, o aquests mateixos bulbs oblidats accidentalment durant la collita al tros. Una mena de ceba de segon any, un recurs de supervivència de la planta per si algun contratemps li ha impedit florir i reproduir-se normalment. Si calcem (enterrrem)

els brots que surten del bulb, aconseguirem que les noves cebetes tinguin un tram blanc ben llarg i tendre... el calçot.

El cultiu és molt típic al Camp de Tarragona, en zones amb un hivern suau i properes al mar, encara que també se'n fan cap a l'interior, sempre que les glaçades hivernals no siguin massa persistents.

Per cuinar-los, no és casual que la llenya utilitzada siguin els sarments podats el mateix hivern a les vinyes. Els branquillons -primers secs- proporcionen una flama ràpida i temperatures elevades que, en poc temps, abruen les capes més gruixudes de la ceba. Quan la retirem del foc i l'emboquem en paper, el calçot es continua coent lentament a mesura que l'escalfor travessa els vestits de la ceba. El socarrim segella el calçot, una mena d'olla a pressió natural que conserva totes les aromes i els sucus del cor de la ceba.

Si ja en tens prou de tiberis al cul del món i de perdre hores a la carretera -mentre el teu estómac va fent rum rum i intenta pair el banquet-, també pots optar per aconseguir un bon manat d'aquestes cebes meravelloses (o en pots plantar en un test modest al teu balcó...), arrebossar-les i sucuar-les al morter ple a vessar de romesco...

Calçots arrebossats

Traiem la primera pell dels calçots i els escaldem uns segons. Quan els hàgim escorregut, els passem per la farina, l'ou batut i el pa ratllat. Els fregim en oli abundant i els deixem sobre un paper absorbent perquè no quedin massa oliosos. Amb aquest arrebossat, aconseguirem variar una mica la textura típica del calçot, que -a més del tall melós- ens oferirà una coberta cruixent i gustosa, sobretot si afegim un pessic d'alguna espècie a l'ou batut...

Romesco

una cabeça d'alls escalivats
100 gr. d'ametlla torrada
30 gr. d'avellana torrada
4 o 5 tomàquets madurs escalivats
80 cl. d'oli d'oliva
una llesca de pa sec torrat i sucut en vinagre
la polpa de dues nyores (prèviament escaldada) o dues cullerades de pebre vermell.

... això sí, en aquest cas, l'anhelada guerra de calçots que -amb la panxa plena i el cap ennuvolat- ens hauria d'ennegrir el rostre i les vestidures amb pells socarrades haurà d'esperar.

Recomanem

TORTOSA

7 de febrer

AIGUA PER AL RIU

DETERMINACIÓ DELS CABALS AMBIENTALS

20h. Auditori Felip Pedrell

BARCELONA

6 de febrer

NIT SOLIDÀRIA AMB LES LLUITES A TOTES LES PRESONS

Des de les 23h. fins al matí!

Diagnozia. Passej Maragall 275. Metro: Maragall L4/L5

Festa videoclip, postpunk i 80's, amb tapes veganes!

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

BARCELONA

6 de febrer

Tertúlia a l'Ateneu Enciclopèdic
Passej de Sant Joan 26, 1r 1a. Vine amb el teu entepà i, mentre sopem, xerrarem sobre l'actualitat que ens interessa. Més informació: www.ateneuenciclopedicpopular.org

7 anys d'ocupació del Casal Popular de Gràcia

19.30h. Xerrada amb antics i actuals membres del col·lectiu i repàs dels dotze anys de trajectòria de l'AJG. Dinar popular al carrer Virtut. A la nit, concert amb els grups graciencs High Times i Parrot's Chocolate i els KILL de Cornellà de Llobregat.

11 de febrer

Presentació del llibre Manifiesto Scum

A Ca la dona. Edició comentada. Reedició a càrrec de l'editorial Herstory (difusora feminista). Amb textos de Valerie Solanas, Mar-Milagros Rivera, Mafalda y Atena, Luisa Muraro, N. Fraile i Diego Luis San Román. Amb les editores i M. Milagros Rivera Carretas.

Fins al 26 de febrer

Exposició Claus de Dones

Centre Cívic Porta-Sóller (C. Estudiant s/n, baixos, Plaça Sóller | 932 768 077 | cportasoller@gmail.com. La xacra del mobbing immobiliari a la nostra ciutat a resultes de l'especulació i el paper del moviment veïnal.

CAPELLADES

13 de febrer

Cineclub, projecció de la pel·lícula Once en VOSE

Sala de conferències del Museu Molí Paperer.

MANRESA

7 de febrer

Festa aniversari 2 anys de la ZTA Banzai

C. La mel 21. 17h. Xerrada sobre la COPEL (coordinadora de presos en lluita) i els GARI. 23h. Concert dels Raimon and Garfunkel i el Piltrafilla. Després festa petarda amb PD's. Lloc: ZTA Banzai.

RUBÍ

6 de febrer

Xerrada: violència i llibertat

19h. A l'Ateneu. C.Xile, s/n. Més informació: 935 887 473. Organitza: Grup de dones de Rubí-Òvil.

TARRAGONA

10 de febrer

Taller Cicle Vaqueries: les migracions

19h. A la Vaqueria, local del SCI-Catalunya. C. del Carme, 95. Taller identitari i ciutadania: d'on som, cap on anem? L'adaptació de les comunitats de diferents cultures i el reconeixement social i públic del seu impacte. Més informació: www.sci-cat.org

TERRASSA

4 de febrer

Xerrada: La degradació dels espais periurbans de Terrassa. Reflexions sobre un model de ciutat insostenible.

C. Sant Pere 46, 1r. A càrrec de GPENAT. Organitza: Grup d'Opinió d'Amics de les Arts i Joventuts Musicals

11 de febrer

Recital de poesia i música La deu de les veus i Joan Brossa: el secret és dins la massa

20h. Nova Jazz Cava. Passatge Tete Montoliu 24. Organitza: Grup d'Opinió d'Amics de les Arts i Joventuts Musicals

VILAFRANCA

7 de febrer

Jornada de tècniques i de debat al voltant de les alternatives organitzatives que proposem fer front a la crisi

CPO Taller. Av. Barcelona 113. 11h. Xerrades solidàries i de suport mutu. Experiència de les assemblees d'Aturats i Aturades. Amb la participació d'un membre del COS

i d'un exmilitant de l'Assemblea d'aturats de Barakaldo i actual militant del col·lectiu contra l'exclusió social Berri Otxoak. 14h. Dinar popular: 3 euros per persones aturades i estudiants, 5 euros per la resta. 16h. Projecció del documental *Tupac Amaru: Construyendo un milagro*, realitzat per Central de los Trabajadores Argentinos CTA. 20h. Acte de suport i solidaritat amb Karim de Vilanova i la Geltrú. 21.30h. Sopar solidari. 23h. Festa. Organitza: AUP del Carraixet, CAJEI, COS, Endavant, Maulets i SEPC. Més informació: www.sindicat-cos.org

Sortim de casa

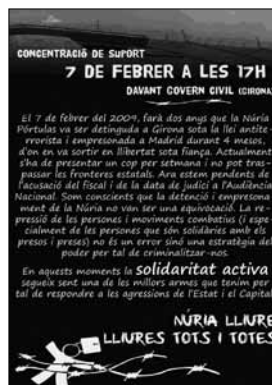
GIRONA

7 de febrer

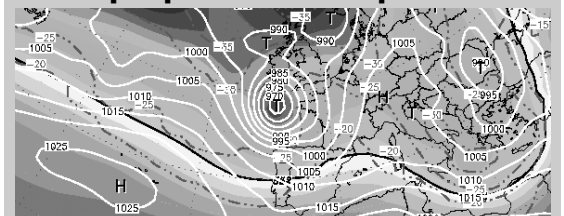
CONCENTRACIÓ DE SUPORT A NÚRIA PÓRTULAS

A les 17 h. davant la subdelegació del govern a Girona, Gran Via de Jaume I, 17 (prop de correus).

"El 7 de febrer de 2009, farà dos anys que Núria Pórtulas va ser detinguda a Girona sota la llei antiterrorista i empresonada a Soto del Real (Madrid) durant quatre mesos. Va sortir en llibertat sota fiança. Actualment s'ha de presentar un cop per setmana i no pot traspassar les fronteres estatals. Ara estem pendents de la data del judici. Som conscients que la detenció i empresonament de la Núria no van ser una equivocació. La repressió de les persones i moviments combatius (i especialment de les persones que són solidàries amb els presos i preses) no és un error sinó una estratègia del poder per tal de criminalitzar-nos. En aquests moments, la solidaritat activa continua essent una de les millors armes que tenim per respondre davant les agressions de l'Estat i el Capital".

El temps que ha fet... i que farà

Ciclogènesi explosiva al Cantàbric prevista pel 9 de febrer

Quin mes de febrer que ens espera! Entre dijous i dissabte tindrem noves entrades d'aire fred inestable que provocaran ruixats i tempestes amb cotes de neu a 500 metres, calamarsades i ventades del nord-oest. Dilluns 9 una nova borrasca extraordinàriament pro-

funda -similar a la ciclogènesi explosiva- que va provocar les destrosses de fa dues setmanes -ens podria passar ben a prop, haurem d'estar alerta. Després, la tendència serà a una baixada brusca de temperatures amb ambient de cru hivern. Com els hiverns d'abans!

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Iñaki Oiarbida ALCALDE DE LEGORRETA PER ANV

“Volen fer-nos fora dels ajuntaments, però batallarem pels nostres drets”

Fins que va ser escollit com a alcalde per ANV a les municipals passades, la política era un territori inexplorat per aquest treballador metal·lúrgic de 32 anys. Afirmar que està aprenent a marxar forçades a gestionar l'Ajuntament de Legorreta –un poble guipuscoà de tan sols 1.438 habitants– i és habitual veure'! passar comptes davant els veïns a l'Olaso, el bar on es reuneixen tots cada vespre. La il·legalització de la formació política no ha aturat el seu projecte d'impulsar la participació ciutadana dins el consistori, tot traslladant el projecte de l'esquerra 'abertzale' al municipi.

Nora Miralles
entrevista@setmanaridirecta.info

Com arriba ANV a l'alcaldia de Legorreta?

Des de l'esquerra *abertzale*, se'ns proposa de participar als ajuntaments sota les sigles d'ANV, creat durant la Guerra Civil i on havien militat *avantpassats* nostres. Sempre ens havia interessat la política municipal i estàvem molt descontents amb l'anterior gestió de l'Ajuntament, desenvolupada pel PNV, molt poc participativa i força opaca. La gent tenia ganes de veure cares noves i un grup de treballadors del poble vam decidir presentar llista i vam guanyar les eleccions per majoria absoluta, amb el millor resultat des de les municipals de 1978, les primeres de la democràcia.

Quin és el projecte diferenciador de l'esquerra *abertzale* a Legorreta?

Els dos punts bàsics que ens diferencien de la resta de partits –a més de la ideologia *abertzale*– són la transparència i la participació. Hem obert les comissions de treball de l'Ajuntament, que abans eren tancades, al veïnat del poble. A part, impulsem mecanismes perquè la població legorretana participi activament en les decisions que pren el consistori. Per exemple, quan ens arriba una partida pressupostària, es fa una bustiada i es demana que se'ns facin arribar propostes de projectes on invertir aquests diners. De moment, n'hem rebut 35. També editem un butlletí trimestral on es detallen de manera exhaustiva els moviments i les decisions que efectua l'Ajuntament, les adjudicacions de les obres públiques, etc., per fomentar la transparència de cara al poble. I un altre dels punts és la proximitat, l'accessibilitat. La gent ens atura pel carrer.

El PNV i els seus diaris van publicar que t'havies apujat el sou un 700%...

Des de *dalt*, des de l'esquerra *abertzale*, se'ns va donar la consigna d'alliberar-nos cobrant el mateix sou que al nostre lloc de treball. Així doncs, vaig passar a fer mitja jornada a l'empresa i l'altra mitja a l'Ajuntament. L'alcalde anterior percebia un sou força alt d'una empresa del PNV –des de la qual gestionava l'Ajuntament– i només cobrava 210 euros del consistori. Nosaltres, en canvi, vam haver de contractar un assessor legal perquè ens ajudés, ja que érem gent obrera i amb força inexperiència en temes de gestió. Un assessor que, òbviament, ha estat contractat per un salari just. Va ser per això que la partida pressupostària va pujar un 700%. Quan va aparèixer aquesta informació tant manipulada als mitjans, vaig optar per fer públic el sou que percebia a l'empresa per demostrar l'alcalde d'Arrasate el mateix que abans de ser alcalde.

Ara el Constitucional ha ratificat la il·legalització d'ANV. Com heu viscut aquest procés a nivell estatal?

Després de l'assassinat d'Isaías Carrasco a Arrasate, van decidir suspendre la nostra activitat política com a pas previ a la il·legalització, van empresonar l'alcalde d'Arrasate acusant-la de col·laborar amb ETA... També vam començar a presentar-nos mocions de censura als ajuntaments on governàvem amb altres partits, tot i que només ha prosperat la d'Azpeitia, presentada arran de l'atemptat contra l'empresari Inazio Uría. A Legorreta, per sort, tenim majoria absoluta i no hagués

prosperat, però ens hem hagut de dissoldre com a formació i governar com a independents.

I tot per no condemnar?

Ens han exigut que condemnem la violència d'ETA per continuar governant, però de fet ANV rebutja qualsevol forma de violència en els seus estatuts fundacionals. El fet que condemnem explícitament les accions d'ETA solucionarà un conflicte que porta obert més de cent anys? Aquest tema no és més que una excusa per il·legalitzar tot el que es proposi des de l'esquerra *abertzale*.

Quin és el vostre futur després de la il·legalització?

Fins ara hem continuat treballant igual, però volen canviar la llei electoral per impedir que els membres d'un partit il·legalitzat puguin governar com a independents. Ens volen fer fora, però batallarem pels nostres drets. **Fa uns mesos, tres alcaldes d'ANV van ser cridats a l'Audiència Nacional espanyola arran d'una frase que vas pronunciar en un discurs contra el TAV, entre altres coses...**

La consellera d'Infraestructures del govern basc va visitar els pobles de la zona –entre ells Legorreta– perquè volen fer passar el TAV per aquí. Els alcaldes d'Anoeta, Itsasondo i jo vam reiterar que faríem tot el possible per aturar el TAV i la justícia espanyola va considerar que les nostres paraules coincidien amb les d'ETA, que també ha expressat més d'una vegada la seva oposició a les obres del tren. Van utilitzar les declaracions per dir: “ANV és ETA”. Ens van cridar a declarar al tribunal espanyol i el fiscal ens

preguntava per què les nostres declaracions eren tan semblants a les de la banda armada. “Deu ser que ens han copiat”, li vam respondre. I reia.

Precisament ara, Legorreta es troba en campanya contra la polèmica infraestructura. En quines accions es traduirà la vostra oposició al TAV?

Com que som il·legals, des de l'Ajuntament no podem fer consultes populars, així que ho farà una entitat del poble, AHT Gelditu Elkarlana. El referèndum participatiu serà el proper 15 de febrer i l'han fet possible les signatures de 300 veïns legorretans que volen opinar lliurement sobre la conveniència d'aquesta infraestructura faraònica. A Itsasondo i Anoeta –dos pobles propers– ja han dut a terme la consulta i hi han participat un 45% dels habitants, un 90% dels quals han manifestat la seva oposició al projecte. El TAV destruirà part de l'entorn natural de la vall de Goierri –on es troba Legorreta–, deixarà moltes masies sense aigua i és un tren que no usaran els i les treballadores, sinó els empresaris. Aquí la majoria dels viatges que es fan és entre poble i poble i no pas entre les grans ciutats. Haurien de millorar les xarxes de rodalies.

La darrera pregunta, quasi obligada, com a alcalde de l'esquerra *abertzale*, què penses de les CUP als Països Catalans?

Em sorprèn força la seva manera d'estructurar-se –tant diferent de la nostra– i el fet que hi hagi tanta gent jove implicada. Crec que és un projecte molt digne i interessant i espero que continuïn creixent amb tanta empenta com fins ara.

. LA COLUMNA

“Et combien de voitures de police!”

Jordi Martí Font
opinio@setmanaridirecta.info

Les camés el porten enllà. Passes fermes, xafa amb resolució, sense gens ni mica de por. I enllà no és l'Enllà del mestre Maragall, és l'enllà de les lleis que el tancaven, que el convertien en pres i li negaven els moviments que en diuen *llibertat*. Ara, continua corrent com un acord perdut en una guitarra qualsevol, sense camí, sense dreuera, sense res que no sigui la seva pròpia música. Per això, de tant en tant, de l'altra banda del mar –sempre hi ha un mar que separa una riba de l'altra– arriben ampelles amb missatges embolicats. Quan els desxifrem, ens porten sempre cap al més enllà de Ruper Ordorika.

Més enllà de la presó i de les normes que floten entre parets massa altes per saltar, no sabem “quants tómbos farà el globus abans de la nostra trobada”. Per això ho preguntem en veu alta, perquè no tenim el comandament de control de tot el que ens fa moure. I des d'allà on ets tu fins allà on jo sóc, els milers de quilòmetres que ens separen no són problema. El silenci pren noms d'indrets geogràfics dispersos en la veu de Fermin Muguruza.

La fugida continua essent el nostre camí i la nostra destinació

Travessa la ciutat en bus, de parada a parada, sense més pressa que la imprescindible. Per places i carrers, conduït per un xofer amb xapa pels Dos Dies. No és París, ja ho sabem, però com si ho fos, també hi ha temps ennuvolats a la capital... De fet, on és el país de Sarriana? On és la Gare du Nord? On la Mer du Nord? Amsterdam? Oslo? Enlloc i arreu. La fugida continua essent el nostre camí i la nostra destinació, les rutes que triem esdevenen llargues avingudes mal il·luminades que fan cap lluny, sempre més enllà. I “una noia de l'interior d'una cabina telefònica, sense poder sortir, colpejant el vidre” ens recorda José Luis López Vázquez ofegat amb el cable del telèfon.

“Quan un travessa la ciutat en autobús es fa preguntes. Quina diferència hi ha entre els esdeveniments viscuts i els recordats? Poca, ho saps. I en les poques diferències que hi ha entre allò viscut i allò recordat hi viu la nostàlgia. Nosaltres sabem que aquesta és la veritable bomba de rellotgeria. Aquesta i els munts de cotxes de policia, davall del cel boirós.

NORA MIRALLES

